

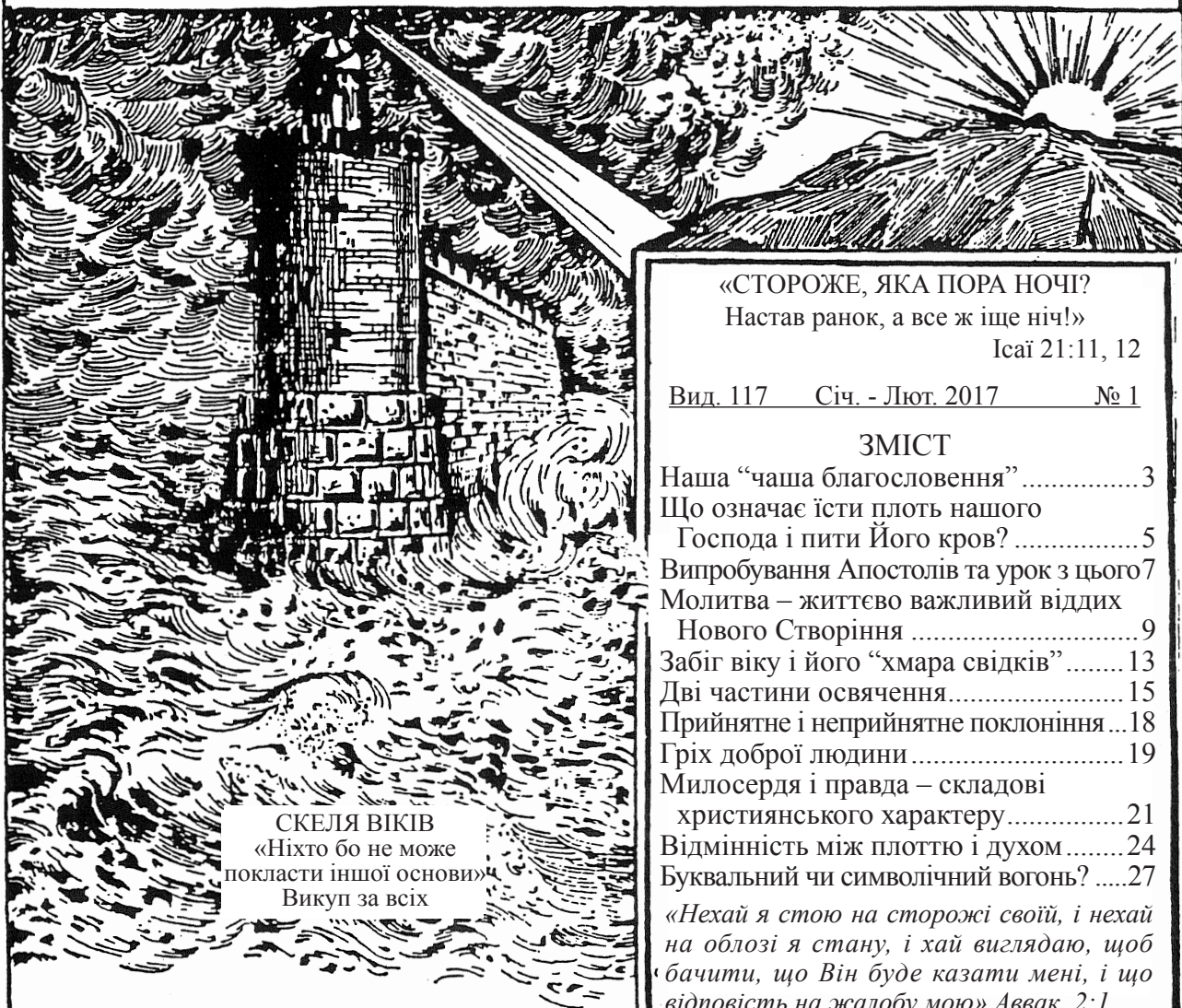
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 117 Січ. - Лют. 2017 № 1

ЗМІСТ

Наша "чаша благословення"	3
Що означає їсти плоть нашого Господа і пити Його кров?	5
Випробування Апостолів та урок з цього	7
Молитва – життєво важливий віддих Нового Створіння	9
Забіг віку і його "хмара свідків"	13
Дві частини освячення	15
Прийнятне і неприйнятне поклоніння ..	18
Гріх доброї людини	19
Милосердя і правда – складові християнського характеру	21
Відмінність між плоттю і духом	24
Буквальний чи символічний вогонь?	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є «храмом» живого бога – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камнем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співпадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

НАША “ЧАША БЛАГОСЛОВЕННЯ”

“Чаша благословення, за яку благословляємо Бога, чи не спільнота то крові Христової?

Хлібина, яку ломимо, чи не спільнота то Тіла Христового? Тому що одна хлібина, а нас багато, ми Тіло одне”

(1 Коринтян 10: 16, 17, Diaglott).

“Чаша благословення, за яку благословляємо Бога,” у багатьох відношеннях справді є чашею благословення. Вона представляє блаженний привілей страждати з Христом, а також блаженні речі, які прийдуть як нагорода за ці страждання. Господь говорить, що ця обітниця матиме виконання в Царстві, коли ми ділитимемо радості Царства.

Церква представлена як частина великої Виноградини, яку насадив Бог. Ісус каже: “Я – Виноградина, ви – галуззя” (Ів. 15: 5). Наш Господь розповідає про цінний плід цієї Виноградини, розвиток якого представляє сумну частину нашого досвіду. Та в певному значенні чаша представляє радість, яку ми матимемо, коли проминуть страждання теперішнього часу і ми увійдемо в славу (Мт. 26: 29). Вираз “за яку благословляємо Бога” можна розуміти так: “за яку ми дякуємо Господу і славимо Його”. Хто приймає чашу без вдячності в серці, не цінуючи її, той не здобуде велику нагороду. Щоб отримати заплановане благословення, ми повинні приймати чашу з вдячністю за великий привілей страждати з Христом.

Розглядаючи запитання апостола “чи не спільнота [спів’єдність] то крові Христової”, ми повинні мати в розумі подвійну думку: перше, про буквальну чашу, на яку він посилається, і буквальний плід виноградини, який представляє кров Христа; друге, про факт, що ми маємо привілей споживати з Його чаші, жертвовної чаші. У нас є привілей мати участь у Його смерті,

ділити Його страждання. Ця думка, що Ісус є Головою Церкви, яка є Його Тілом, і т. д., міститься ще в інших віршах. Він має бути великим Пророком, Священиком, Царем, Суддею та має благословити світ.

Згідно з Писанням, великий Голова був прославлений тоді, коли переніс страждання до самої смерті, коли поклав Своє життя за світ. І Він прийняв нас як Своїх членів, що тепер у плоті, щоб згодом ми були Його членами в славі. Ми вживаємо слово “члени” в тому значенні, в якому говоримо про членів Парламенту. До складу Парламенту входить багато членів, так само Тіло Христа має багато членів. Умовою, на якій вони можуть вчинити своє покликання та вибрання певним, є віра в Христа та віддання себе Богу. Тоді наш Господь приймає їх як Свої члени тепер на землі, а згодом як члени з Ним у славі.

“ПИЙТЕ З НЕЇ ВСІ”

Отже, ми можемо вчинити “міцним своє покликання та вибрання” (2 Петр. 1: 10) тільки на умові, якщо будемо пити вірно з цієї чаші (Мт. 26: 27). Веління “пийте з неї всі” мало подвійне значення: по-перше, треба було до кінця Євангельського віку випити все; і, по-друге, з неї повинні пити всі, хто становитиме членів Його Тіла. Св. Петро говорив про страждання Христа, Голови і Тіла, які вже тривають понад вісімнадцять століть, і про славу, що прийде після них (1 Петр. 1: 8-12; 4: 1; 5: 1). Як тільки останній член перейде до небесного стану, всі страждання Христа закінчатся, і вже ніхто не матиме привілею брати участі у “стражданнях Христа”, так само як ніхто вже не матиме привілею брати участі у Його славі та стати Його “Нареченою, Дружиною Агнця”.

Чаша є одна, хоча вона містить сік багатьох ягід винограду, так само хлібина є одна, хоча складається з багатьох зерен. Зерна не можуть зберегти своєї індивідуальності і свого життя, якщо мають стати хлібом для світу. Ягоди виноградини не можуть залишитися ягодами, якщо вони мають становити життєдайний дух. Таким чином, ми бачимо красу висловлювання апостола, що Господній народ є спільником однієї хлібини і однієї чаші. Немає іншого шляху, яким ми можемо здобути нову природу, аніж через прийняття Господнього запрошення пити з Його чаші, бути ламаними з Ним як члени однієї хлібини, бути похованими з Ним у хрищенні в Його смерть і таким чином осягнути з Ним воскресіння до слави, честі та безсмертя, Перше Воскресіння.

ЧАСТКА ЦЕРКВИ В ОДНІЙ ХЛІБИНІ

Хлібина представляє, передусім, тіло Господа Ісуса, зламане за нас і за весь світ. У більшому значенні вона включає все Тіло Христа, всіх, хто став Його членами. Ось так ламання хлібини, ламання Тіла, продовжувалося понад вісімнадцять століть.

Читаємо, що при встановленні Господньої Вечері Ісус зламав хлібину. Фактично Він був єдиним у той час, хто міг зламати цю хлібину. Всі інші з-посеред людства були невинуватими в Божих очах, доки Ісус Своєю жертвою та возвеличенням не компенсував нестачу певного класу. Тож Ісус був першим, хто зламав хлібину. Сьогодні, коли прісний хліб переданий кожному з нас під час Пасхальної пори і кожен бере частину його собі, він ламає її для себе.

Той факт, що наш Господь перший зламав хліб, не означає, що ми не повинні брати в цьому особистої участі. Пригадуємо, що Небесний Отець мав відношення до ламання тіла нашого Господа. Написано: “Але Господові було вгодно уразити Його, і Він віддав Його на страждання” (Іс. 53: 10, Гиж.). Та це не діялося проти волі нашого Господа. І як Небесний Отець мав відношення до Його ламання, так само, відповідно до Божественної постанови, є з ламанням нашої частини хлібини.

Вислів апостола в наступному розділі “смерть Господню звіщаєте” стосується виключно смерті Ісуса. Порядок слів вказує на те, що у даному випадку згадується особисто Господь Ісус: “Скільки бо раз їсте хліб сей і чашу сю п’єте,

смерть Господню звіщаєте, доки прийде” (вірш 26, Кул.). “Він твій Господь, а ти до землі Йому кланяйся” (Пс. 45: 12). Про Церкву ніколи не сказано як про Господа.

Крім того, ми повинні пам’ятати, що Ісус сказав: “Це чиніть на спомин про Мене” (Лк. 22: 19). Він не казав: “Це робіть на спомин про себе, на спомин про свою частку в жертві”. Ми повинні бути мертві з Ним. Пам’ятаймо, що ми повинні мати участь з Ним у стражданнях теперішнього часу, якщо хочемо мати участь у майбутній славі. Отець дав Його за Голову – “Що Він над усіма Бог” (Євр. 3: 1; Рим. 8: 17, 18; 9: 5).

ЖИТТЯ В КРОВІ

Святе Письмо каже, що життя є в крові (3 М. 17: 11). На основі цього виразу юдеям було наказано завжди стримуватися від того, щоб їсти кров. З тварин треба було випустити кров, перш ніж дозволялося їсти м’ясо. Також жодний приходько, що мешкав з ними, не міг їсти крові (3 М. 17: 10-14). Таким чином Бог немовби казав, що життя є священною річчю. Життєвий принцип, який Він дав людині, здається, міститься в крові. Доки кров рухається органами кровообігу, є життя, та коли кров пролити, істота помирає.

Коли наш Господь поклав Своє земне життя, Він не зберіг права на це земне життя в тому значенні, щоб використовувати Його для Себе. Він говорить нам у притчі, що всі, хто хоче здобути “дорогоцінну перлину” (Мт. 13: 45, 46), повинні продати все, що в них є, тобто все, що вони мають зі земного життя або привілеїв. Наш Господь мав досконале земне життя. Він віддав це життя. “Він на смерть віддав душу Свою [життя]” (Іс. 53: 12). На якій основі? Власне, на тій самій основі, яку Він виклав нам: якщо ми маємо жити, ми повинні померти; якщо ми маємо царювати, ми повинні страждати, повинні бути мертвими з Ним (2 Тим. 2: 11, 12). Тому ми, які йдемо за Ним слідом, робимо те, що Він робив.

Якщо ми, як Його учні, кладемо наше життя за братів, ми робимо те, що Ісус робив. Все це має бути застосоване за світ. Він прийняв Своє земне життя не для того, щоб зберегти його, але щоб передати остаточно всьому людству. Право до людського життя далі є під Його контролем. Він є Тим, Хто, як великий Посередник, дасть світові людства життя, яке віддав.

Зараз Він приписує Свою заслугу Церкві, щоб ми могли мати частку з Ним у Його стражданнях і Його славному Царстві на духовному рівні. Ця чаша, отже, представляє повну відмову від земного життя та всіх претензій на нього. Наш Господь не втратив земне життя, а лише поклав його (Ів. 10: 17, 18). Метою цього було відмовитись від нього особисто, назавжди, щоб людство могло його здобути. Він ще не виконав цього – в значенні передачі його людям, але Він дав Своє життя саме з такою метою.

НЕВТРАЧЕНЕ ПРАВО НА ЗЕМНЕ ЖИТТЯ

Наш Господь взявся за виконання Божественної волі відкупити світ, і Він продовжував це робити, але ще не завершив цей задум. Він поклав Своє життя, але не втратив його. Коли Він був піднятий з мертвих, Він далі мав право до цього земного життя при умові, що не буде використовувати його для Себе, але дасть це життя всьому світу, який запрогне його одержати, передаючи його людям в кінці Свого Тисячолітнього Царювання, під час якого Його Церква царюватиме з Ним.

Отже, Його життя не було забране від Нього, бо Його життя можна було забрати від Нього тільки при умові Його неслухняності (3 М. 18: 5; Єз. 20: 11; Лк. 10: 28; Рим. 10: 5). Він поклав його добровільно, на основі Божественної волі. Він поклав його, щоб воно могло стати активом у руках Божественної Справедливості, щоб тоді, коли прийде час, Він міг використати його для людства (Ів. 6: 51).

На початку Божественний задум полягав у тому, що людське життя нашого Господа має бути віддане навіки, і Він не візьме його назад. Він посвятив Своє життя в Йордані і закінчив жертву на Голгофі. Весь Євангельський вік Він жертвував Своє містичне Тіло. І як тільки Він закінчить жертвування всіх цих членів Тіла, їхнє право до життя, яке належить великому Первосвященнику, буде використане, щоб купити, відкупити світ, запечатуючи Нову Угоду. Негайно після цього буде встановлено Його Царство. Таке наступне застосування Його заслуги, Його права до життя, яке не відбудеться, доки ціла Церква не перейде за завісу, символічно показане у кропленні Ублагальні кров'ю козла. Кров нашого Господа і кров Його Тіла є однією кров'ю. Мова йде про одного Священника з багатьох членів. Мова йде про одне Примирення за всіх – за гріхи всього світу (1 Ів. 2: 2).

Кров представляє не тільки смерть Христа, але й смерть всіх членів Його Тіла, яким приписана заслуга. Про це апостол згадує у тому ж контексті, кажучи: “Чаша благословення, за яку благословляємо Бога, чи не спільнота то [спів'єдність, співучасть] крові Христової? Хліб [хлібина], який ломимо, чи не спільнота то [спів'єдність, співучасть] Тіла Христового?”, тобто спільний союз із Ним, партнерство, представлене в чаші та хлібі (хлібині). Ціла справа бере свій початок від Нього. Та ми святкуємо також нашу особисту частку (як члени Церкви) в жертві плоті, в нашій участі в стражданнях Христа.

R5341 (1913 p.)

ЩО ОЗНАЧАЄ ЇСТИ ПЛОТЬ НАШОГО ГОСПОДА І ПИТИ ЙОГО КРОВ?

“Якщо не будете їсти плоті Сина Людського і пити крові Його, то не будете мати в собі життя” (Івана 6: 53, Гижя).

У цьому розділі Господь звертається до юдеїв, які не вірили в Нього, а нарікали, що Він сказав їм про Себе, що Він є справжнім Хлібом з Неба. Його вислів “їсти плоть... і пити кров” мав глибоке духовне значення, яке не міг прийняти ніхто, окрім справжніх ізраїльтян. Так само є сьогодні. Щоправда світ, з яким Ісус матиме справу в наступному віці, матиме можливість

їсти Його плоть – засвоювати заслуги Його жертви, але в нього не буде жодної можливості мати участь в Його чаші – пити Його кров. Символічно чаша означає пожертвуване життя. Світ не матиме жодної частки в стражданнях Христа, представлених у цій Чаші.

Слова нашого Господа означають наступне: “Якщо ви приймете Мою пропозицію Євангельського віку, ви можете мати життя і мати його більш рясно, ніж могла чи може мати людина коли-небудь. Ви можете мати невід'ємне життя, «життя в собі»”.

ЗОБРАЖЕННЯ ДВОХ СПАСІНЬ

Віriamo, існує відмінність, яку підтримує Святе Письмо, між хлібом, який символізує Господню плоть, і вином, яке символізує Його кров. Церква, щоб Господь прийняв її як членів Свого прославленого Тіла, повинна мати участь в обох цих речах. Хлібина, як пояснює апостол, представляє не тільки нашого Господа як Хліб Життя, потрібний нам, але й нас, як Його членів, щоб бути ламаними, як був ламаний наш Господь. Так само вино представляє не тільки кров нашого Господа, але й кров Церкви: ми є учасниками з Ним у Його жертвних стражданнях (1 Кор. 10: 16, 17).

Привілей мати частку в Господній Чаші не є для світу. Люди не матимуть частки у стражданнях Христа, бо всіляка нагода мати частку в Його стражданнях та славі закінчиться, коли Церква буде прославлена. Господь сказав: "Пийте з неї всі", пийте все. Для світу не залишиться нічого для пиття. Ми, що належимо до класу Церкви, "доповнюємо недостачу [те, що залишилося зі] скорботи Христової" (Кол. 1: 24).

"Плоть Сина Людського" представляє реституцію до людських привілеїв, тобто засоби її досягнення, і повертає людину до життя, яке вона втратила в Адамі – до людського життя, земного життя. Воно становитиме дар від Бога через Христа. Але самого цього Хліба буде недостатньо. Світ потребуватиме їсти Хліб і мати допомогу від Господа, яку Він дасть людям через Своє Царство. Ісус сказав (вірш 51): "Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити".

З одного боку світ можна назвати мертвим. Люди втратили право до життя, та Бог впровадив через Христа задум, завдяки якому життя буде повернене. Воно було втрачене в Адамі, та буде повернене через Христа, другого Адама. Протягом шести тисяч років світ голодував і був у занедбаному стані. Та Бог передбачив Хліб, і люди матимуть його у Тисячолітньому віці.

Ніде у Святому Письмі не показано символічно, що світ споживатиме кров і, таким чином, братиме участь у стражданнях Христа. Тільки деякі, як показано, споживають кров. Це показано в 3 М. 16: 1-34. Кров, якою вдруге була покроплена Ублагальня, є за весь народ, задовольняючи Справедливість. Це представляло звільнення всього людства від вироку смерті, даючи всім можливість їсти Хліб і не вмирати.

В іншому образі, як бачимо, застосування крові представляло прийняття людиною Божественного задуму. При печатанні Угоди Закону, яка була образом Нової Угоди, Мойсей спочатку покропив книги Закону, що представляло задоволення вимог Справедливості. Тоді він тією ж кров'ю кропив весь народ (Євр. 9: 19; 2 М. 24: 8). Кроплення книг Закону вимагало кількох секунд, натомість кроплення народу вимагало багато часу.

На початку Тисячолітнього віку, як тільки Церква приєднається до свого Голови за завісою, відбудеться кроплення кров'ю, щоб задовольнити Справедливість заради світу. Тоді Христос, як Посередник, продовжить виконувати працю для всіх, хто її прийматиме. І ця праця символічно представлена як кроплення людей кров'ю. Іншими словами, кожен член людського роду матиме привілей увійти в Угоду з Богом через Посередника, приймаючи умови, які Він представить під час Тисячолітнього панування.

НАЙБІЛЬШ ВАРТІСНИЙ ХАРЧ ТА ПИТТЯ

Якщо під час панування Месії люди виконуватимуть згадані вимоги, вони при завершенні цього періоду будуть досконалими, і Він представить їх Отцю. Тоді всі, хто вірно витримає задіяні у той час випробування, будуть прийняті до повноцінних відносин угоди з Ним.

У нашому контексті (вірш 54) читаємо: "Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя". Висловлювання нашого Господа у багатьох випадках є настільки широкими, що охоплюють не тільки Малу Черідку, але й Велику Громаду, тим самим виявляючи велику мудрість. У цьому вірші Господь не каже: "має вічне життя" в собі, бо серед тих, які сьогодні укладають Угоду при жертві та стають учасниками Чаші, а також Хліба, деякі не здобудуть невід'ємного життя – безсмертя, але перейдуть через великі утиски та здобудуть життя на нижчому духовному рівні. Вони не матимуть невід'ємного життя, хоча це буде вічне життя. Ті, які здобудуть безсмертя, матимуть вічне життя на найвищому рівні. Ті, які належатимуть до Великої Громади, матимуть вічне життя, але не матимуть безсмертя, не матимуть життя в собі.

Коли наш Господь казав: "Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття" (вірш 55), Він, зрозуміло, мав на думці, що це

найбільш вартісні пожива та пиття зі всіх, які відомі. Жодний інший хліб не має такої вартості, і жодне інше пиття не є таке дорогоцінне, адже, споживаючи їх, можна здобути славу, честь та безсмертя – Божественну природу, життя в собі.

ПОЗАОБРАЗНИЙ ДОЩ З МАННИ

Хлібом з неба була плоть нашого Господа, яку Він мав дати за життя світу. Ісус пояснює, що саме це зображувала манна, яка падала в пустелі. Він сказав: “Отці ваші в пустині їли манну, і померли... Коли хто споживатиме Хліб цей, той повік буде жити”. Він також сказав в Ів. 12: 24: “Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе”. І Він дійсно був вкинутий у землю і помер. Ми стали учасниками з Ним у Його смерті. Ми беремо участь у Його стражданнях та смерті, що світ ніколи

не робитиме. Люди матимуть частку тільки в наслідках цього.

Уся праця Євангельського віку полягає у приготуванні харчу для світу і крові, якою він буде покроплений. Та послання нашого Господа у нашому вірші не передбачалося для світу. Він сказав нам: “Тому, що вам дано пізнати таємниці Царства Небесного”.

Тільки особливий клас знає впродовж цих дев'ятнадцяти століть, двох тисячоліть, дещо про Божу Таємницю. Ці речі були заховані від світу загально. Та, віримо, настає час, коли вони будуть дані світу, даючи йому зрозуміти благословення, яке Бог незабаром матиме для людей. Святе Письмо розповідає, що ця Таємниця буде відкрита під час сурмлення сьомої сурми, яка зараз сурмить. Власне, вчинення цих правд зрозумілими і є, мабуть, дощем із манни.

R5342 (1913 p.)

ВИПРОБУВАННЯ АПОСТОЛІВ ТА УРОК З ЦЬОГО

“Пильнуйте та молитесь, щоб не ввійшли у спокусу” (Марка 14: 38, Куліш).

Знаємо, що ці слова були сказані Учителем в Гефсиманському саду тієї ночі, коли Його зрадили. Передусім вони були звернені, з великим наголошенням, до одинадцятьох апостолів, які були з Ним, і особливо до трьох із них, яких Він покликав, щоб вони були біля Нього, коли Він пішов у глибину саду помолитися. Учитель, мабуть, знав про дивні події, що мали статися тієї ночі. Апостоли ж не розуміли, що діється. Їхні вуха були глухими до слів. Ні, їм не бракувало відданості, це не була байдужість, вони просто не здогадувалися.

Треба пам'ятати, що в той час апостоли ще не були зачаті Святим Духом і не могли пильнувати з Господом і молитися з Ним так, як тоді, коли б вони були духовно просвітлені. Ісус сказав їм, що Його розіпнуть, натомість вони сприйняли ці слова як один з Його неясних висловів. Вони чули стільки притч, які Він дав народу, але які той не міг зрозуміти. Він розповів, що коли прийде Святий Дух, то попроведить їх до всієї Правди і покаже майбутні речі.

Серед неясних висловів, які Ісус говорив їм, були слова, що Він є Хлібом, який зійшов із неба. Вони цього не розуміли, ані того, як Він міг бути схожий на Манну давніх часів або як можна їсти цей Хліб, щоб той дав їм життя.

Все це було настільки таємничим, що вони не могли прийняти, і, як наслідок, багато тих, які на початку були зацікавлені, полишили Його. Вони казали: “Як може весь світ їсти Його плоть або пити Його кров? Це смішно!” Тому вони більше не ходили з Ним. Проте апостоли і кількості братів продовжували вірити в Нього. Вони говорили: “У Його словах є якийсь глибокий зміст і якась прихована причина Його дивної поведінки. Можливо, як Ісус каже, ми з часом зрозуміємо. Є стільки доказів, що Він – Божий Син, що ми не повинні спотикатися об ці речі”. Тому вони продовжували вірити в Нього і триматися цих неясних висловлювань своїм непевним розумом.

ПОМИЛКА ГАРЯЧКУВАТОГО ПЕТРА

Коли Ісус сказав їм, що Син Людський повинен йти до Єрусалима, що там юдеї розіпнуть Його, і що третього дня Він встане з мертвих, вони не могли зрозуміти. Він вже натякнув, що всі славні обітниця, які мали відношення до Месії, стосуються Його. Тож як Його можуть розіп'яти? Відповідно, Петро почав дорікати Йому, кажучи: “Що це Ти говориш таке дивне! З Тобою такого не станеться”. Але Ісус промовив до нього: “Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське” (Мт. 15: 23).

Петро, звичайно, прийняв докір і визнав помилку. Він припускав, що якесь зло може трапитися з Учителем, але щоб Його розіп'яли? Кілька днів перед цим натовп вигукував: "Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Осанна на висоті!" (Мт. 21: 9). Мільйон або більше юдеїв у Єрусалимі вітали Його як царя. Тому апостоли вирішили, що первосвященники не наважаться виступити проти Нього. І ось тепер вони брали участь у Пасхальній Вечері. Ісус промовив до них, що Він бажав їсти Пасху з ними перед тим, як постраждає. Петро відкрито заявив, що навіть коли б усі відцуралися Його, Він ніколи не відцуратиметься свого Учителя. Очевидно, Петро запитував себе: "Що може змусити мене відцуратися Його? Я про таке й думати не хочу!"

Учні вважали, що все добре настільки, що Ісус застав їх, як вони сперечалися між собою, хто буде найбільшим у Царстві. Вони настільки захопилися тим, про що сперечалися, що їм не прийшло на гадку помити ноги один одному.

Пізніше Учитель та апостоли перейшли потік Кедрон і пішли на гору Оливну. Коли вони увійшли в Гефсиманський сад, Ісус взяв зі Собою Петра, Якова та Івана і сказав: "Почекайте тут, аж поки піду й помолюся отам". Коли Він повернувся, то знайшов їх сплячими і промовив: "Пильнуйте та моліться, щоб не ввійшли у спокусу" (Кул.). Вони навіть не здогадувалися, в яку спокусу можуть увійти в такому спокійному місці.

ВИПРОБУВАННЯ ТА ПЕРЕМОГА В ГЕФСИМАНІ

Ісус мав болісні випробування в Саду. Він боявся, чи якимось чином не порушив Закон. Він боявся, чи не зробив якоїсь помилки і чи дотримався мірила, повних вимог Отця щодо нового життя, яке Він започаткував. У такому випадку все Його людське життя було би невдачею не тільки для Нього, але й для світу людства, яке Він прийшов у світ спасти від гріха та смерті. Коли Господь перейшов Своє випробування в Саду, Бог послав Йому особливу допомогу. Ангел з'явився і прислуговував Йому. Ми не знаємо якою саме була ця допомога, але можемо прочитати між рядками, що ангел дав Йому запевнення, що зі Свого боку Він виконав усе, проявив повну слухняність волі Отця.

Як тільки Ісус отримав це запевнення, Він став цілком спокійним. Якщо Він має Отцівську милість, Отцівське благословення, то може перейти крізь будь-яке випробування, яким би воно не було! Тоді Він повернувся до учнів, даючи зрозуміти, що здобув перемогу. Його вже ніщо не тривожило. Перед цим Він казав: "Обгорнена сумом смертельним душа Моя". Тепер прийшло переконання, запевнення від Бога. Коли мова йшла про Нього, то більше не треба було пильнувати і молитися.

ОПР СПОКУСИ ДОДАЄ СИЛИ

Бачимо, що учні особливо потребували цього нагадування у той час. Перед лицем особливих випробувань та труднощів (якби вони пильнували та молилися до Бога про мудрість та благодать, щоб не впасти у свої спокуси) вони б не увійшли в них, а мали б допомогу, щоб їм протистояти. Все одно вони впали б у спокусу, але не ввійшли б у неї. Спокуси можуть траплятися нам багато разів на день, і коли вони приходять, ми можемо бути зведені та поведені не туди. Та відсіч одній спокусі робить нас міцнішими, щоб протистояти наступній. Апостол Яків говорить, що ми повинні "з великою радістю приймати,.. коли впадаємо у різноманітні спокуси" (Як. 1: 2, Гиж.). Та ніхто не може вважати спокусу радістю (коли та прийде), якщо впаде в неї, увійде в неї.

Св. Петро ніколи не міг глянути назад без розкаяння за мить, коли він відцурався свого Учителя. Коли б він пильнував та молився про керівництво, то вийшов би переможцем, коли Ісус був поставлений перед судом. Йому навіть не спало би на думку відцуратися свого Господа. Він був би міцнішим, коли прийшла спокуса, і сказав би: "Я ніколи не відцуратимся Господа! Я оберу свою долю з Ним!" Потім він міг би сказати: "Говорю вам, брати, це була важка хвилина! Та я радий, що не впав у спокусу і зміг вийти переможно в цю жахливу годину!"

Однак сатана хотів мати його для себе, щоб пересіяти, так би мовити. Коли би Петро, відцуравшись Господа, сказав: "Мені вже нікуди відступати; полишу Господа і піду собі", – тоді б він справді втратив усе. Та хоча він піймався у спокусу, проте остаточно здобув перемогу. У той час, коли піють півні, Петро, почувши півня, пригадав: "Оце те, що казав Ісус – перш ніж заспіває півень, я відцуратимся Його тричі". Тоді він вибіг, гірко плачучи, і коли вилив це

перед Богом у сльозах та молитвах, знову став на правильний шлях. Коли ми входимо у спокусу, це не обов'язково означає повну поразку. Та чим більше ми опираємось спокусі, не даючи їй перемогти нас, тим міцнішим стає наш характер.

ОСОБЛИВЕ ЗАСТОСУВАННЯ ЦЬОГО ВІРША СЬОГОДНІ

Труднощі учнів, про які розповідає наш вірш, в широкому значенні слова стосуються всього Божого народу впродовж всього Євангельського віку і особливо сьогодні. Настав час для Церкви бути особливо пильною, уважною, зміцнитися проти хитрощів світу, плоті та противника. Поет Лонгфеллоу виразив це так:

“Не будь, мов та худоба, що пастухи женуть,
А лицарем й героєм завжди у битві будь”.

Ми можемо знаходитися в Господньому війську і при цьому бути схожими на худобу, яку женуть. Ми повинні бути інтелігентними, Господь дав нам розуміння Свого Плану. У цьому ми маємо перевагу тепер над апостолами, бо вони не розуміли великого Божественного Плану Віків та значення страждань Церкви. Ісус пояснив їм про Себе: “Чи ж Христові не це перетерпіти треба було, і ввійти в Свою славу?” Тоді Він відкрив їм Писання (наскільки вони могли зрозуміти) і показав, чому потрібні були Його страждання. Однак вони все ще не могли зрозуміти. Але в нас є перевага, бо ми знаємо у чому полягає Господній План, тому слова нашого Господа більш дієві у застосуванні до нас, аніж до ранньої Церкви.

Отже, будьмо пильними, діяльними, обережними і співпрацюймо з Богом та Господом Ісусом Христом. Зважмо на пропозицію, зроблену нам, на великий Високий Поклик, найдивовижнішу річ, знану коли-небудь всьому створінню! Ми ніколи не матимемо іншої нагоди показати Богу і нашому Господу Ісусу свій запал до праведності та твердість духа. Теперішня нагода є особливою. Бог дав можливість всім нам, які є в згоді з Ним, зростати в благодаті та знанні і, тим самим, бути більш обізнаними в нашій службі. Тому ми повинні молитися з урахуванням цієї обізнаності.

Яким може бути характер спокус, які придуть на нас, ми можемо не знати виразно наперед, бо коли б ми знали все про них заздалегідь, вони були б тільки малими спокусами, легкими для подолання. Тому пильнуймо і завжди молімося. Єдиний безпечний шлях – бути завжди готовими, бо наш противник, диявол, шукає, кого би пожерти. Він знає наші слабкі сторони краще, ніж ми самі, і завжди готовий скористатися з них. Кожен із нас потребує Духа Господа у своєму серці, а також “надбати благодать для своєчасної допомоги” (Гиж.), якщо ми хочемо стати переможцями. Нашим щоденним підбадьоренням повинно бути:

“Душе моя, ти мусиш пильнувати,
Довкола вороги і перешкоди,
Війська гріха так сильно напірають,
Щоб відтягти тебе від нагороди”.

R5331 (1913 p.)

МОЛИТВА – ЖИТТЄВО ВАЖЛИВИЙ ВІДДІХ НОВОГО СТВОРІННЯ

*“І Він розповів їм і притчу про те, що треба молитися завжди, і не занепадати духом”
(Луки 18: 1).*

Ісус розповів притчу, суть, значення якої було в тому, “що треба молитися завжди, і не занепадати духом”. Ця притча розповідає, що навіть несправедливий суддя, коли йому надокучали, прислухався до справедливого прохання і врешті пристав до його вимог, хоча мало дбав про принцип. У притчі жінка наполегливо домагалася справедливості для її кривдників. Господь, здається, прищеплює

саме таку наполегливість у молитві і наводить це як ілюстрацію того, як Його народ повинен постійно перебувати у молитвах. Не молитися безперервно, ніколи не встаючи з колін або нічого не роблячи, тільки молячись, а весь час бути у молитвах і не занепадати духом та не знеохочуватися.

Щоб молитися правильно, Божа дитина повинна знати, про що вона може молитися. Інакше вона може просити про неправильні речі, які Бог ніколи не матиме бажання їй дати. А як нам знати, про які речі властиво молитися? Господь дає певний натяк щодо цього. Він каже:

“Якщо земним батькам подобається давати добрі дари своїм дітям, то наскільки більше Небесному Отцеві подобається давати добрі дари Своїм дітям”. Земні батьки дають своїм дітям земні речі. Небесному Отцеві подобається давати Своїм дітям небесні речі. Світ людства не має права називати Бога своїм Отцем. Бог не признає їх за дітей. Є лише один шлях повернутися до спільності з Богом, і цей шлях Ісус відкрив Своєю смертю.

Хіба юдеї не були Божими дітьми перед тим, як Ісус прийшов і помер? Ні, вважаємо ми. Найвищий стосунок Божої милості до будь-кого з них був показаний в Авраамі. А той був названий тільки другом. “Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга”. Натомість невірні юдеї не були навіть слугами. Та коли прийшов Христос, Він дав можливість деяким вийти і перейти з Дому Слуг до Дому Синів. “До свого Воно прибуло, та свої відцуралось Його. А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати” (Ів. 1: 11, 12). Однак насправді цей привілей був даний не одразу, а умовно, до часу, коли Ісус закінчив Свій шлях, піднявся на небо і злив Святий Дух на Своїх послідовників. Тоді вони отримали привілей стати синами Бога.

Весь Євангельський вік ті, які приймають Його, мають привілей стати синами Бога. Їм належать всі добрі обітниці Божого Слова. Цей клас містить не тільки юдеїв, але й поган, для яких були відчинені двері нагоди, коли особлива нагода, дарована юдеям, прийшла до свого завершення. Ось так ми стали духовними ізраїльтянами і спадкоємцями всього, що Бог обіцяв цьому класу синів Бога. Тому, коли ми йдемо до Отця в молитві, ми маємо цей привілей молитви як Нові Створіння. Хто не перестав бути старим створінням і не став Новим Створінням, не має жодного привілею молитви. Єдиний виняток є у випадку дітей посвячених батьків, і Божа милість до них є тільки з причини духовних інтересів їх батьків.

НАЙБІЛЬША ПОТРЕБА НОВОГО СТВОРІННЯ

Наш вірш показує, що Нові Створіння повинні бути наполегливі у своїх звертаннях до Бога. Вони можуть дізнатися, про що треба молитися, вивчаючи слова Ісуса, апостолів та пророків давнини. Саме так духовно зачаті здатні зрозуміти права та привілеї синів Бога.

Їм Небесний Отець готовий дати Святого Духа більше, ніж земні батьки готові давати добрі дари своїм дітям (Мт. 7: 11).

Святий Дух – ось чого потребує Нове Створіння. Нове Створіння є на випробуванні щодо нової природи – слави, честі, безсмертя. І воно отримає їх, якщо буде на них заслуговувати. Умовами, на яких воно прийняте до духовної єдності з Отцем, є приборкання, умиртвлення земних уподобань і намагання оживити духовні уподобання. Отже, воно особливо потребує Святого Духа Бога для свого зміцнення і підтримки як Нового Створіння. Відповідно, Бог особливо охочий дати його нам і Йому дуже до вподоби, коли ми про нього просимо. Це не означає, що треба ігнорувати земні інтереси. Ні, Небесний Отець знає, які речі земного характеру ми потребуємо, так само, як Він знає, що саме нам потрібно для нашого духовного благополуччя.

Писання показують, що Бог дав потрібні вказівки у Своєму натхненому Слові, Біблії. Це Слово може нас умудрити, якщо ми зростатимемо в благодаті, знанні та Його Дусі, так що з часом ми будемо знати виразно, про що молитися, а про що ні. На початку нашого шляху ми можемо не знати цього добре. Господь, говорячи про молитву, сказав, що язичники думають, що вони будуть вислухані за свою велемовність і що вони проказують зайве. Всі їхні молитви є зайвим повторенням. Перше звертання зайве, і всі наступні також зайві, бо не спираються на умови, потрібні для прийнятної молитви.

МОТИВ Є ВАЖЛИВОЮ ПІДСТАВОЮ

Всі, які увійшли в Угоду Жертви з Христом, розуміють, що вони мають привілей молитви. Про що вони можуть молитися? Вони напевно не можуть молитися про земні речі, бо Небесний Отець не відповість на жодні звернення, які не будуть для добра Його дітей. Св. Яків говорить про деяких, які звертаються з невластивими проханнями. Він каже: “Просите і не одержуєте, тому що просите не на добро, а щоб використати для ваших пожадань” (Як. 4: 3, Гиж.).

Слово “пожадання” означає “бажання”. Ми не повинні просити, щоб задовольнити плотські бажання. Наприклад, уявімо собі, що ми молимося до Небесного Отця, щоб Він послав нам мільйон доларів, кажучи, що ми знаємо, як поведеться з цими грішми і використати їх у

Його праці. Господь, зрозуміло, не дасть їх, бо ми, напевно, просимо не на добро. Та, можливо, нам здається, що ми просимо мудро. Завжди, коли ми просимо Господа про щось, ми повинні ретельно вивчити наші мотиви, щоб побачити, чи з цим не пов'язані власні міркування. У нашому випадку ми повинні запитати себе: Чи цей мільйон доларів не потрібен нам, щоб похизуватися тим, як ми його потратимо? Якщо так, то така молитва буде відверто поганою. Ми можемо звертатися з такою молитвою на початку нашого християнського шляху, і Отець не докорить за неї. Дитині ми пробачаємо те, що не пробачимо дорослому.

У справі молитви наш Господь дає нам підказку. Ось вона: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам!” (Ів. 15: 7). Який багатий вислів! На перший погляд може здатися, що ми можемо просити про будь-що. Але він має дуже конкретні обмеження. Ким є ті, хто може так молитися? Це ті, які вже стали членами Його Тіла, які повністю посвятилися і отримали зачаття Святим Духом. Більше того, слово “перебувати” означає, що вони не тільки увійшли в цю спорідненість, але й залишаються, перебувають у ній. Вони є членами Тіла Христа і мають міцне становище в Ньому.

“А слова Мої позостануться в вас”. Коли Боже Слово позостається в нас, це означає, що ми маємо знання Божого Слова. Для цього обов'язково вивчати Боже Слово, щоб ми знали, про що молитися. Не треба поспішати з проханнями і робити велику помилку, а тоді казати: “Я зробив помилку і просив про погані речі”. Ми повинні зважити на те, чого навчає Боже Слово, і якщо хтось добре ознайомлений з Божим Словом, він повинен знати, чи задовольняє умови, які будуть освячувати його молитву. Лише досягши цього становища, він може продовжувати звертатися зі своїм проханням, без жодного вагання. Цілком ймовірно, що тоді він побачить, що може представити невеликий список прохань. Тож про які речі ми можемо просити?

ДЕЯКІ РЕЧІ, ПРО ЯКІ ТРЕБА МОЛИТИСЯ

Однією з речей, про які ми можемо молитися, є те, щоб прийшло Боже Царство. Ми можемо постійно приходити до Престолу Благодаті, оцінюючи факт, що, за словами Бога, Він

запланував Царство тут на землі. Тому, нітрохи не сумніваючись, ми повинні молитися про це Царство. А коли ми молимося, ми щораз більше зміцнюємо нашу віру. Про що ще можна молитися? Ми можемо також молитися: “Хліба нашого насущного дай нам на кожний день”. А хіба ми не просимо для плоті? Це – потреба, і Господь виправдовує нас, коли ми молимося про наші потреби. Ми повинні якомога краще використовувати наш розум; при цьому ми повинні покладатися не тільки на власні сили, але й на Господню опіку, яка доглядає нас. Тому, коли нам не вистачає щоденного хліба, ми повинні засвоїти урок ощадливості та дбайливого відношення до того, що маємо.

Вже з самого початку в житті ми повинні навчитися не бути марнотратними. Коли Ісус нагодував натовп хлібами і рибами, Він наказав учням зібрати решту до корзин, проілюструвавши ощадливість. Потрібно їсти з вдячністю за те, що ми маємо, навіть якщо це тільки хліб та вода або картопля і сіль. Ніщо не вказує на те, що ми повинні просити про торт, печиво чи морозиво. Тільки про необхідне. Якщо Бог у провидінні дає нам необхідне і позбавляє розкошів, ми повинні бути вдоволеними і вдячними. Та ми повинні молитися і не боятися.

А що, коли завтра ми нічого не отримаємо? А ви сьогодні нічого не змарнували? Ви не їли сьогодні забагато – вдвічі більше, ніж вам потрібно? Якщо так, Господь, очевидно, дасть вам урок, і він буде для вашого добра як Нового Створіння. Та якщо ви проявили мудрість і ощадливість, Він постачатиме вам потрібні речі. Пророк каже: “Його хліб буде даний йому, вода йому завжди запевнена”.

Ми можемо молитися про визволення від лукавого. Це повинно вести до переконання, що є лукавий і що ми самі не здатні успішно протистояти його нападам. Нам весь час потрібна Господня допомога, і ми потребуємо постійно молитися і не занепадати духом.

Ми можемо молитися про прощення наших провин. У Своїй зразковій молитві Господь наголошує на пробаченні наших щоденних провин – “на кожний день”. Ці провини є наслідком наших тілесних вад. Провини нашої плоті сьогодні повинні бути набагато меншими, ніж схожі провини десять чи п'ять років тому, чи навіть рік тому.

Найкраще не використовувати жодного встановленого набору слів у молитві, а тільки

обдумати заздальгідь бажання Духа – щоб мати більше віри, більше терпеливості, більше покори, більше любові. Звісно, ми будемо прагнути виразити вдячність за Божественну турботу і будемо просити, щоб так було далі. Такі молитви, якими б простими вони не були, подобаються Небесному Отцеві. Молитви, занотовані у Біблії, як правило, небагатослівні. Бог приймає як наші молитви всі добрі думки та настрої нашого розуму, а також ті, які виражені устами.

Інші висловлювання нашого Господа, а також апостолів, здається, натякають, що ми не повинні занепадати духом. Коли ми помолилися про якусь річ, то повинні тримати її в розумі і не робити висновку, що оскільки молитва не отримала негайної відповіді, Бог ніколи на неї не відповість. Це, очевидно, має стосунок до особливих, особистих справ. Наш вірш, здається, містить думку, що ми повинні пам'ятати про користь молитви у всіх життєвих справах, раз за разом приходячи до Престолу Благодаті, щоб отримати потрібну допомогу.

ФІЛОСОФІЯ МОЛИТВИ

Чи Бог забуде про нас, якщо ми не просимо Його, і буде недбайливий до того, що повинен робити Батько? Святе Письмо відповідає, що це не так. Бог щедро подбав про Своїх дітей. Але ми побудовані так, що пошана до Бога та бажання молитися знаходиться серед найвищих прикмет нашої природи. Ділянки шанобливості та духовності розташовані у верхній частині голови. І ті, хто не використовує цих найвищих прикмет, не отримують належного благословення у житті. Замість того, щоб жити, так би мовити, у вітальні свого розуму, деякі люди живуть у підвалі. Наша справжня радість приходить через використання найвищих здібностей голови. Тут ми можемо спілкуватися з Богом в справі найвищих, найшляхетніших, найкращих речей.

Природна тенденція деяких – схилитися до більш примітивних рис людського розуму, а не до більш піднесених. Натомість інших приваблюють більш шляхетні почуття. Однак всі недосконалі. Тому, коли хтось відвертається від гріха і поступає в Школу Христа, йому сказано молитися, бо це дозволить отримати найкращі результати від природного поєднання здібностей. Приходячи до Господа регулярно в молитві,

такі особи в змозі задіяти найкращі риси свого розуму. Ось так Нове Створіння використовує найвищі здібності старої природи, щоб відучити старе створіння від природних звичок, яких воно трималося через слабості плоті.

НЕХТУВАННЯ МОЛИТВОЮ ВЕДЕ ДО ЗАНЕПАДУ

З молитвою приходить велике благословення! Тому нехтування молитвою, бачимо, веде до значного занепаду. Якщо ж Нове Створіння наполегливо приходить до Господа в молитві, воно використовує вищі ділянки розуму. Воно проявляє найвищі якості, які сприяють Праведності та Правді, а також зростанню Нового Створіння. Відповідно, Нове Створіння, використовуючи вищі ділянки мозку, робить поступ у побудові характеру та в Господній службі.

Молитва – життєво важливий віддих Нового Створіння. Ми не можемо контролювати старе тіло, ані взяти з нього те, що найкраще, якщо не підпорядкуємося вказівці нашого Господа молитися. Якщо молитва була властивою для Господа, Який був досконалий, якщо Він потребував часто звертатися до Отця в молитві, то нам теж потрібно йти до Господа в молитві, щоб ми щораз більше перемінювалися відновою нашого розуму. Це не означає, що ми повинні завжди перебувати на колінах, але молитися треба регулярно – кожного вечора і ранку, якщо можливо.

Хтось вважає за краще стояти, коли він молиться, хтось – клякати на коліна, хтось молиться з розплющеними очима, хтось – з заплющеними. У всьому цьому Господь залишає нам свободу користуватися власним розумом. Та треба дотримуватися щоденного обумовленого наближення до Господа. Ми не тільки повинні мати особливу пору для молитви, але й дух молитви, який повинен супроводжувати нас у всіх життєвих справах. Коли ми збираємося виконувати денні обов'язки, то повинні думати так: “Тепер запитаю про Господню волю і шлях. Що я повинен робити в цій справі?” Не занедбуючи помолитися ще раз, ми повинні думати, якою буде Господня воля. Так ми матимемо в цьому дні Господнє благословення та керівництво в усьому, що добре.

Деякі особи діяльного розуму мають схильність легковажити Божественним керівництвом,

кажучи: “Я знаю, що робити. Нехай мені про це не каже ні Господь, ні хтось інший”. Ця схильність тільки зростатиме в них, і вони навряд чи шукатимуть якоїсь особливої поради.

Та Божа дитина повинна відчувати привілей мати Господнє схвалення кожної думки, кожного вчинку і кожного слова. Те, що ми робимо, це – Божа справа, а не наша. І якщо це зроблено певним чином сьогодні, це не означає, що так потрібно робити завжди. Певні речі міцно усталені немов пагорби, натомість інші – ні. Так само в нашому житті. Господь може сьогодні

дати нам одне випробування, а завтра – інше. Сьогодні Він може вести нас через тихі води і зелені пасовища, а завтра наша стежка може бути тернистою і проходити важкодоступними місцями. Ось так день за днем ми зростаємо в знанні та любові і повинні бути готові до будь-яких труднощів, які можуть прийти на нас:

“І так, радіючи, іти...

Мій Бог веде мене завжди”.

R5310 (1913 p.)

ЗАБІГ ВІКУ І ЙОГО “ХМАРА СВІДКІВ”

“Тож оскільки довкола нас є така велика хмара свідків, скиньмо й ми всякий тягар та гріх, що може легко нас облутати, і витривало біжимо в забігу, який нам визначено” (Євреїв 12: 1, WTB).

Початкові слова цього вірша звертають наш розум на попередній контекст, так немовби св. Павло говорить: “Дивлячись на великі речі, вчинені цими вірними особами минулого, які проявили настільки велику віру в Бога та довіру до Нього, що були готові зректися всіх земних прав та привілеїв, дивлячись, що нас оточує така велика хмара свідків, мучеників, нехай їхній приклад надихає нас і спонукає до найбільшої вірності в доланні нашого забігу”.

Апостол говорить про Стародавніх Гідних як про “хмару свідків”. Він не вживає вираз “свідки” в тому значенні, в якому його часто вживають сьогодні, – в значенні “спостерігачі”. Початково слово “свідок” мало зміст “свідок правди, мученик”. Тому цей вірш означав би наступне: “Оскільки довкола вас є багато тих, чие життя було свідоцтвом правді, мучеників, яких позбавили домашнього притулку і навіть життя, це повинно мати великий вплив на вас. Ці Стародавні Гідні, завдяки тому, чого вони досягли в житті, дивляться на вас”.

Той факт, що Стародавні Гідні вже були мертві тоді, не применшує образного виразу апостола. Такий стиль висловлюватися загальнозживаний. Наприклад, пригадуємо, як одного разу Наполеон звернувся до свого війська: “Мої солдати, тридцять століть дивляться на вас!” Відверто кажучи, століття не можуть дивитися, однак у певному значенні слова можуть, бо ми можемо

дивитися в минуле і бачити речі, яким вже тридцять століть і більше.

Апостол хоче, щоб ми пам’ятали, що ця “хмара свідків” оточує нас, і тому ми повинні бігти цей забіг вірно. Хоча ці шляхетні характери не здобудуть нагороди, по яку біжимо ми, вони, тим не менше, повинні мати свою нагороду. Коли пригадуємо, як вірно вони зносили все і досягли того, що для них було визначено, то якими вірними ми повинні бути, щоб бігти в забігу, який нам визначений, – забігу по славу, честь та безсмертя!

Ця “хмара свідків” оточує нас постійно. Труднощі Стародавніх Гідних є нашими труднощами. На кожному кроці нашої мандрівки ми знаходимо підбадьорення і силу, коли аналізуємо їхній шлях. Апостол, даючи нам цей образ, дає зрозуміти, що ми повинні приглядатися, як ми біжимо. Ми повинні дивитися на події теперішнього життя з погляду забігу.

Без сумніву, св. Павло мав на увазі популярні за його днів грецькі ігри, особливо бігові змагання. Тому його ради тим, хто біжить по славу, честь та безсмертя, опиралися на уявленнях про цю картину. Як бігуни в змаганнях обмежують себе у всьому, що не є абсолютно необхідним, так і християнин повинен відкласти вбік усі можливі тягарі та завади на своєму шляху і витривало бігти в забігу, визначеному йому.

ЧИМ Є ЦІ ТЯГАРІ?

Тягарі, які треба відкласти, можуть бути різними в різних осіб. Одна особа може мати успадковані титули, честь, становище. Св. Павло був одним із таких. Він народився як римський громадянин, що було великою честю

за його днів. Це виняткове право він відклав убік, коли увійшов у християнський забіг. Та він згадував про своє римське громадянство, коли це було потрібно в інтересах Правди. Однак він ніколи не намагався йти проміжним шляхом: догоджати собі і подобатися якийсь час світським знайомим, а іншим разом спілкуватися з Господнім народом. Він робив одне, як говорить нам словами: “Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі” (Фил. 3: 13, 14).

Іншим тягарем може бути багатство. Хтось, маючи багато грошей, може натрапити на перешкоду в забігу, якщо буде носитися з думкою, що треба мати великий дім, тримати багато слуг, жити так як інші з його класу, і при цьому ще ходити на зібрання Господнього народу. Ще іншим тягарем може бути якийсь талант. Ще іншим може бути любов до похвали з боку людей і т. п.

Той, хто прагне виграти забіг по вічну славу і честь повинен відкласти всі ці тягарі та будь-які інші, які можна вважати такими, інакше він натрапить на стільки перешкод, що не бігтиме добре. Деякі бігуни будуть “повними переможцями” (Хом.) і здобудуть нагороду. Інші ледь спасуться з причини перешкод і займуть нижчі становища.

Св. Павло говорить нам, наскільки він цінував земне – амбіції, почесні і т. п. Коли він зважив їх і порівняв з Нагородою Божого Високого Поклику в Христі, то сказав, що на його думку ці земні почесні є лише сміттям та жужелицею. Тому він покинув їх.

Про тих, які хапаються земних речей, Господь каже: “Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже”. Ці багатства – це не тільки золото; ними можуть бути почесні, становище, влада, похвала від людей і т. д. Усі вони можуть виявитися перешкодою в забігу, до якого нас запрошено приєднатися заради Нагороди.

Коли ми оглядаємось на вірних свідків минулого, то бачимо, що вони несли зі собою дуже мало тягарів. Вони відкладали їх убік і бігли з терпеливістю шляхом, який був перед ними.

Однак не всі тягарі та перешкоди треба відкладати убік. Той, хто приєднується до забігу, маючи дружину та дітей, не повинен

їх полишати. Якщо він має дитину на своїх плечах, то повинен бігти з нею. Та той, хто неодружений і збирається бігти, добре зробить, якщо уважно подумає, скільки дітей брати на свої плечі і чи треба брати на плечі дружину. Декому дружина стала на перешкоді, а дехто може мати перешкоди і без дружини. Кожен повинен вирішити сам для себе, що найкраще. Ми не збираємось встановлювати правила.

УСПАДКОВАНІ СЛАБОСТІ І ГРІХ, ЩО ОБПЛУТУЄ

Давайте розглянемо ту частину нашого вірша, яка стосується гріхів, що напосідають. Інший переклад каже “гріх, що так легко обмотує” (Хом.), – гріх, який тісно нас обгортає. Деякі гріхи схожі на легеньке убрання, тоді як інші тісно облягають нас. Натрапивши на такі перешкоди, бігун мусить зупинитися і виплутатися, тим самим втрачаючи час.

Ми повинні уникати гріха в кожному значенні слова. Ніхто не має права грішити. Якщо ми не можемо звільнитися повною мірою від гріха, що нас обмотує, ми повинні його скинути з себе настільки, щоб він не перешкоджав нам бігти. А якщо цим гріхом є успадкована слабкість, частина самої природи, тоді як? Тоді така особа бігтиме в забігу – не йтиме, не стоятиме, а БІГТИМЕ, витрачаючи всі свої сили, щоб перемогти, напружуючи кожний м’яз, кожне зусилля своєї істоти. Саме це апостол представляє нам у цьому вірші.

Господь виклав цю тему виразно в Біблії. Цей забіг не уявний, а справжній. Його влаштував Господь і виразно визначив умови, кажучи, щоб ми сподівалися підтримки і Нагороди в кінці шляху. Ми вдячні Богу за докладну інформацію, подану в Святому Письмі, і за всю допомогу і підтримку впродовж шляху, а також за цю велику хмару свідків, яка нас оточує. За Божою благодаттю ми бігтимемо терпеливо, бо без цієї благодаті Святого Духа можна скоро загубити шлях і втратити все.

ПОТРЕБА В ПОСТІЙНІЙ ПИЛЬНОСТІ

Хтось може пробігти кілька кроків і, побачивши, що всі справи земного життя є йому на перешкоді та розуміючи, що обов’язково треба скинути весь непотрібний тягар, починає думати, що немає жодної користі в зусиллях, що така жертва занадто велика. Тому апостол

заохочує нас мати терпеливість, бо всі ці випробування, труднощі і т. п., якщо їх правильно зносити, розвивають характер. Господь хоче бачити вірний, відданий характер, утверджений в праведності, а його можна розвинути та продемонструвати не інакше як через такі обставини, які Він дає Своєму народові.

Апостол добре знав умови та вимоги забігу, в якому брав участь, і розумів, що неможливо перемогти, якщо не жити згідно з цими умовами. Він знав, що для того, щоб вчасно добігти до мети, потрібно бути якомога більш уважним і невтомно пильнувати, оскільки під час забігу буде та чи інша невизначеність, хто одержить перемогу – вінець життя. Під час олімпійських

та інших ігор в Греції завжди було невідомо, хто отримає цей жаданий лавровий вінець.

Християнин бере участь у набагато більшому забігу, ніж будь-який земний забіг, який коли-небудь проводився. Нам відома ціль, до якої ми біжимо, і в нас є відчуття певності: якщо ми біжимо вірно, то здобудемо Нагороду нашого Високого Поклику. Наш забіг не тільки для сильних, і перемога не тільки для прудких. Це забіг, в якому кожний буде нагороджений відповідно до наполегливості у своїх зусиллях. Якщо хтось біжить від усієї душі та зі всіх сил, він напевно здобуде Нагороду. Ніколи досі не було такого забігу, такого дивовижного, такого славного, як той, який нам визначено!

R5318 (1913 p.)

ДВІ ЧАСТИНИ ОСВЯЧЕННЯ

“Освяти Ти їх Правдою! Твоє Слово то Правда” (Івана 1: 17).

Молитву, записану в 17-у розділі Євангелія Івана, наш Господь проказав по дорозі з Пам’яткової Вечері в Гефсиманський Сад. З молитви ми дізнаємось, що вона була принесена за апостолів та всіх, які через Слово Господа мали стати Його учнями, Його послідовниками.

Слово “освятити” означає “відокремити, зробити святим”. Праця освячення має дві частини. Перша – це те, що ми робимо на самому початку, коли відокремлюємось з наміром знати і виконувати волю Бога. Друга частина приходить поступово у вигляді вчень та вказівок, які представляють нам речі, які ми не усвідомлювали досі, певні принципи праведності, які ми раніше не бачили. Це є глибше відокремлення, яке є справою Бога, беручи до уваги те, що воно виконується через Божу постанову.

Саме про глибше значення освячення йде мова у нашому вірші. Отже, наш Господь молиться, щоб Отець виконав цю працю. Учні залишили все, щоб йти за Ісусом, і були відокремлені в тому значенні, що прагнули знати і виконувати волю Отця. Наш Господь молився, щоб у них могла продовжуватися праця Божественного навчання, як написано: “І всі будуть від Бога навчені”. Учитель прагнув, щоб учні увійшли під Божественні провіденціальні настанови, які, як Він дав зрозуміти, мали прийти через Боже Слово.

У той час Слово ще не було тією Біблією, яку ми маємо зараз, бо Новий Завіт ще не був

написаний. Правда, представлена у Новому Завіті, не є Божим Словом у повному значенні, ані всією Правдою, а лише її частиною. Наш Господь молився не про те, щоб правда стала надбанням Його послідовників в якомусь іншому значенні, а щоб вони мали знання про Божественний План та задуми.

У своєму житті людина може почерпнути істини, які розбудять її розум. Це може бути знання хімії або ще інше наукове знання. Є правдиве знання геології, знання про сонце і т. п. Ці істини можуть вплинути на розум і дещо підняти людину з її деградованого стану. Але це не Істина, до якої відсилався наш Господь і яка більш бажана, ніж знання про масу землі чи відстань до зірок.

Всі ці різні істини, які стають надбанням світу, які змушують людей думати і врешті звертають увагу деяких із них на потребу у Відкупителі, є тільки приготуванням. Однак такі особи повинні не тільки бути притягнені до Бога, але й повинні відокремитися. І згадані загальні істини, більш-менш виразні, можуть привести особу до справжньої школи. Їх можна назвати підготовчим класом. Такого роду приготування просто обов’язкове перед дійсним поступленням в Школу Христа.

ПЕРША ЧАСТИНА ОСВЯЧЕННЯ

Певне освячення відбувається ще перед настанням справжнього освячення. Господь сказав до народу Ізраїлю: “І ви будете освячуватися...

Я Господь, що освячує вас”. Мова йде про відокремлення на основі певної надії. Але відокремлення себе – одна річ, а освячення Богом – інша. Що стосується поклику цього Віку, жодна людина не приходить до Отця, як тільки через Сина, і жодна людина не приходить до Сина, якщо Отець її попередньо не притягне.

Спочатку відбувається притягнення, яке Отець чинить через природні розумові здібності. Мозок людини побудований так, що в ньому існує природний потяг – бажання знати Творця. Це проявляється серед язичників, які ніколи не знали Бога і ніколи не мали Біблії. Ці люди мають природну схильність, тобто бажання, шанувати Бога. У кого ця природна схильність мозку не надто спотворена гріхопадінням, той завдяки Господньому провидінню є ведений до Правди, до Світла, без якого жодна людина не може прийти до Нього. Ісуса можна знайти через гімн, брошуру або книжку.

Готовність прийняти Бога є, так би мовити, тільки першим кроком у відповідь на це природне притягнення. Коли хтось збирається увійти на цей шлях, він дізнається, що цей шлях вузький, важкий, з низькими “воротами”. Звичайно, багато хто повертає назад. Бог не шукає всіх. Він шукає дуже особливий клас і, відповідно, не шукає тих, хто знеохочується вузькістю цього шляху і тісністю воріт. Ці умови створено, власне, з метою повернути таких назад.

Раніше ми думали, що ті, які повертають назад через те, що шлях вузький, а ворота низькі, підуть на вічні муки. Тепер ми бачимо, що Бог шукає особливий клас для доброго діла – виконання Його волі. Той, хто не проявляє належного запалу, напевно зазнає шкоди, якщо намагатиметься йти вперед. Тому Господь каже: “Подумай над Моїми умовами, полічи кошти, зваж на це, перш ніж вирішиш бути Моїм учнем. Тоді, якщо ти вирішиш бути Моїм учнем, приходь і йди слідом за Мною”.

Коли хтось стає учнем Господа, він досягає стану класу, представленого у нашому вірші словом “їх”. До цього класу належали дванадцять апостолів, п’ятсот інших братів, про яких згадує св. Павло, і всі, хто під час Євангельського віку прийняв нашого Господа у щирості та вірності серця. Всіх їх стосується молитва “Освятити Ти їх Правдою! Твоє Слово то Правда”.

Як не дивно, але те, що ми вважали кінцем шляху, є тільки його початком. Раніше ми думали, що прийняти Ісуса – це все, що треба зробити.

Наші друзі казали: “Ви почули про Ісуса; ви прийняли Його. Це все. Тепер розкажіть іншим про Нього”.

Та відколи ми зрозуміли Правду, ми потребуємо знати більше. Кожен із нас, глянувши назад і намагаючись пригадати, скільки він розумів на початку, усвідомлює: він знав, що він грішний і що після того, як він прийшов до Ісуса, Отець відокремив його. Саме це має на увазі св. Павло, коли каже: “Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла” (Еф. 2: 10). Це відокремлення, як вже згадувалося, Отець чинить через Свою Правду.

ПРАВДА, ЯКА ОСВЯЧУЄ

На Правду, яка освячує, не треба дивитися з погляду загальнопоширеного знання, бо ця Правда не для світу. Вона для посвячених, для тих, які стали Божими дітьми. Бог дав Своїй сім’ї певний різновид Правди. Апостол Павло говорить, що Бог покликав нас згідно зі Своїм задумом, щоб у кінці Він міг показати надзвичайні багатства Своєї благодаті у Своїй доброті до нас через Ісуса Христа (Еф. 2: 7). У Бога є задум, який повною мірою буде виявлений у майбутніх віках у подальшому розвитку Його великого Плану.

Але у Бога був особливий задум, коли Він покликав і відокремив особливий клас. Особлива Правда, яка виконує працю освячення, це Правда про Його великий План Віків. Та Він не дає зрозуміти все це одразу. Об’явлення Його Плану відбувалося впродовж століть. Деякі з цих об’явлень прийшли до нас через пророків, деякі через Ісуса, а деякі через апостолів. Ці об’явлення становлять небесний засіб для освячення.

Однак потрібно, щоб ми мали цей План і навіть щось більше від цього Плану. Потрібно брати до уваги різні інші речі, хоча освячення приходить через цю Правду: “Освятити Ти їх Правдою! Твоє Слово то Правда”. Якщо матір, наприклад, дбає про немовля, вона повинна подбати для нього про їжу, свіже повітря, рух і т. д. Так само з Божим народом. Правди відкриваються для нього поступово. Наш Отець веде нас до різних випробувань, щоб розвинути наші органи чуття. Наші труднощі і прояви провидіння змушують нас думати, оцінювати, вивчати, розпитувати, і коли ми це робимо, ми розвиваємося шляхом випробувань та проявів

провидіння. Це спонукає нас до роздумів: що означають саме ці труднощі і чого навчають інші?

Хоча Боже Слово є основою всього нашого навчання, воно не є єдиним джерелом знання. Через різні події в житті треба завчити різні уроки. Дитина, яка тільки приймає їжу і лежить нерухомо – їсть і спить, ніколи не матиме можливості почати ходити – не знатиме, як ходити. Так само з Божою дитиною.

ДРУГА ЧАСТИНА ОСВЯЧЕННЯ

Бачимо, що Бог покликав нас новим покликом. Ми повинні мати нову природу. Нам не належить земна природа. Справжньою метою і наміром нашого поклику є прилаштувати та приготувати нас, щоб ми були Його Новим Створінням, вищим від людей та ангелів. Ми маємо стати Божественними знаряддями, щоб благословити все створіння – ангелів та людей з ціллю розвитку всього Божого Всесвіту, включаючи інші світи, коли вони матимуть мешканців. Коли ми починаємо бачити розмах Божого Плану, ми бачимо причину, чому Бог дає нам випробування, труднощі. Наш Господь Ісус мав бути милосердним Первосвящеником, звідси Його випробування, Його страждання. Тож якщо було потрібно, щоб наш Господь Ісус, Пастир Отари, зазнав страждань, то наскільки потрібніше для нашого вдосконалення, щоб ми також зазнали страждань.

Ми повинні мати достатньо випробувань, страждань, спокус і, здобувши підтримку в них, повинні знати, як підтримувати інших. Ті з Господнього народу, які проявляють вірність тепер, виробляють особливий характер на подобу Учителя. Вони мають привілей бути старшими, щоб годувати молодших, щоб навчати Отару, яка повинна зростати в плодах та благодатях Духа – покорі, лагідності, терпеливості, довготерпінні, братній доброзичливості – любові. Отже, основною кваліфікацією наставників Господнього народу є те, що вони повинні бути вірними, відданими і проявляти не владний, а покірний, дух, дух служіння.

Освячення є поступовою працею, яка триває все християнське життя. Його треба досягти не при смерті, а якомога швидше після посвячення. Посвячення відчиняє двері і дає відповідне становище, дає відповідний стосунок, дає підтримку і заохочення Божественними обітницями і, відповідно, веде на шлях розвитку

різних плодів Духа, щоб остаточно здобути співпадкоємство з нашим Господом у небесній славі. Та щоб утримати це становище в Тілі Христа, потрібно зростити плоди, докази любові та посвятити.

Проби прийдуть згодом в залежності від ступеня вірності в службі, щоб показати, скільки напастей така особа стерпить, якому сильному вітрові фальшивого вчення вона здатна протистояти, скільки нападів з боку плоті та диявола вона може знести, щоб не вийти з рівноваги і не відійти від Правди.

Святе Письмо говорить нам, що Господь знає, з чого ми зліплені, і з кожною спокусою відкриє шлях для втечі. Ми всі будемо випробувані. Якщо вогонь стане настільки пекучим, що в подальшому міг би нас знищити, Господь цього не допустить. З часом ми станемо міцнішими. Тоді Він може дати нам ще суворіші випробування. Ось “цим Господь, Бог ваш, випробовує вас, щоб пізнати, чи ви любите Господа, Бога вашого, усім своїм серцем і всією своєю душею”.

ВИПРОБУВАННЯ ЗАЛЕЖАТЬ ВІД СИЛ

Металурги випробовують метал, визначають його міцність. Для випробування вони забирають з нього шлак. Після видалення домішки його обробляють ще іншим флюсом, щоб забрати наступні домішки, потім ще іншим і т. д. Так і Господь забирає наші домішки. Він позбавляє нас усіх домішок нашої плоті, бо процес удосконалення проходить саме Нове Створіння. Коли жужелиця в нашому розумі ставатиме для нас явною, ми як Нові Створіння будемо щораз більше співпрацювати з Богом для її видалення.

Ось так Господній народ повинен щораз більше освячуватися Правдою. Слово “освячуватися” означає ставати святим. Кожний день нашого життя повинен нас щораз більше освячувати, робити більш придатними для Божої служби в майбутньому.

Зовсім необов’язково, щоб той, хто має найсуворіші випробування, мав найбільше жужелиці. Наш Господь Ісус мав більше випробувань, ніж хто-небудь з Його послідовників, при тому, що Він був досконалий. Як дає зрозуміти св. Павло, ці випробування “достачають для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”. А велич нашого майбутнього буде залежати від розвитку серця та характеру, який ми здобуємо зараз. Наш Господь Ісус матиме

найвище становище за найбільшу вірність у випробуваннях. Деякі Господні брати займатимуть високі становища за те, що проявили вірність у великих випробуваннях. Ці випробування повинні зробити нас придатними до високого становища як в теперішньому житті, так і в прийдешньому.

“Бог у горнилі випробовує Своїх.
Щасливі тричі, до кінця хто встоїть.
Та хто випробування витримає ці?”

Хто вийде таким чистим з печі тої,
Що Той, Хто бачить все наскрізь завжди,
Свій образ зможе в нім спостерегти?
І не лише якийсь лиця миттєвий відблиск,
Немов у дзеркалі, Того, Хто срібло чистить,
А щоб небесною печаттю був відбитий
Еммануїла образ, благодатний, чистий.
І щоб на тій печаті напис свідчив:
«Не на хвилину, а на цілу вічність!»

R5319 (1913 p.)

ПРИЙНЯТНЕ І НЕПРИЙНЯТНЕ ПОКЛОНІННЯ

*“Бог – Дух. Ті, що Йому поклоняються,
повинні у Дусі й Правді поклонятися”
(Івана 4: 24, Гижса).*

Поклоніння є зовнішнім проявом пошани до святих речей, які подобаються Богу, зроблене належним чином і з правильних мотивів. Щоправда, можна прийняти позу поклоніння, та не поклонятися так, як це прийнятне для Бога. У Своїй розмові зі самарянкою наш Господь каже про спосіб поклоніння, який Отець прийме. Хтось може поклонятися та кланятися, та при цьому не подобатися Отцю. Тому Господь наголошує, що прийнятним є поклоніння, принесене Богу в Дусі та Правді.

Наш Господь робить різницю між поклонінням в Дусі і поклонінням в Правді. Ми можемо мати Правду і знати багато про Господа, та якщо ми не приходимо до Нього в Дусі, в належному стані серця, наше поклоніння не буде прийнятним, не дивлячись на те, скільки ми можемо знати. З іншого боку, людина може бути язичником і при цьому мати велику міру Духа поклоніння, та вона не може віддати прийнятного поклоніння, якщо не має Правди. Візьміть для прикладу сотника Корнилія. Він часто молився і давав щедрю милостиню вбогим, але був поганином. У нього були справжні намагання серця наблизитися до Бога, та Бог не приймав його в той час. Чому? Бо він не мав Правди і не міг її прийняти до відповідного часу для поган. Та, бачимо, коли настав властивий час, цей поганин перший прийняв від Бога знання Правди і міг поклонятися не тільки в Дусі, але й в Правді. Він отримав запевнення, що тепер його молитви прийняті Богом.

Правда, послана Корнилію, є істотною річчю, яку ми всі повинні мати, щоб наблизитися

до Бога і бути прийнятними. Правдою, обов'язковою для Корнилія було те, що він грішний, що Бог подбав про Відкупителя в особі Ісуса, що є відшкодування за гріх. Він дізнався, що, стаючи послідовником Ісуса і намагаючись виконувати Божу волю, він, як пояснив Ісус, буде в згоді з Божою постановою. У цьому полягала велика Правда, про яку дізнався Корнилій. Він отримав Святий Дух і увійшов у сім'ю Бога.

Цей самий принцип справджується сьогодні. В язичницьких землях є люди, які мають Дух поклоніння, але без правди про Ісуса. А людина повинна знати цю Правду, перш ніж може поклонятися Богу у властивому значенні.

Так було з самарянами, до однієї з яких були звернені слова нашого вірша. Самаряни були поганами, які поклонялися Богу на горі Гарізім, горі Самарії. Вони відчували радість від того, що Бог є їхнім Богом. Коли жінка самарянка запитала Ісуса, вона сказала: “Ми поклоняємося Богу на горі Самарії, а ви, юдеї, кажете, що єдине місце для поклоніння Богу знаходиться в Єрусалимі”.

Ісус пояснив їй, кажучи, по суті, так: “Ви поклоняєтесь самі не знаєте чому, а ми, юдеї, знаємо Правду про дану річ, знаємо, чому поклоняємося. Ми, юдеї, можемо поклонятися Богу під Божественно Угодою, укладеною з нашим народом; ми маємо привілей приходити до Бога в молитві, і Бог чує наші молитви і відповідає на них. Ми поклоняємося так, як Бог навчив”. Він міг би додати: “Багато з вас мають дух поклоніння, але ви не маєте Правди”. Самаряни могли стати юдеями-прозелітами, та вони не бачили такої потреби. Тому вони не ставали ними.

Під час Євангельського віку ми маємо привілей через Христа стати співпадкоємцями з Ним. Деякі вже увійшли в Божу сім'ю. Якщо ж ми будемо приходити з Правдою, та без властивого Духа, наші молитви не піднімуться вище нашої голови. Тільки ті, які прийшли

до належної спільності з Богом як діти Отця через Ісуса Христа, нашого Господа, можуть поклонитися в Дусі та Правді. Вони і тільки вони здобудуть виконання надзвичайно великих і цінних обітниць.

R5321 (1913 p.)

ГРІХ ДОБРОЇ ЛЮДИНИ

“Нехай будуть із волі Твоєї слова моїх уст, а думки мого серця перед лицем Твоїм, Господи, скеле моя й мій Спасителю” (Псалом 19: 15).

На сороковому році після залишення Ізраїлем Єгипту прийшов визначений Богом час увійти в землю Ханаан. Мойсею йшов сто двадцятий рік, але він був ще досить бадьорим. Його сестра Маріям недавно померла; Аарон, старший брат, ще жив, але помер того ж року. Сини Ізраїлю вже тридцять вісім років перебували на пустелі, зробивши Кадеш-Барнеа місцем табору, хоча насправді їхні стада та отари займали значну частину пустелі.

Настав квітень сорокового року. Ізраїльтяни, слухняні Божественному наказу через Мойсея, зібралися в Кадеш, готові увійти в Обіцяну Землю. Бракувало води. Народ і худоба голодували. Постало нарікання; люди питали, чи не краще було загинути в Єгипті чи ще десь, аніж гинути від спраги.

Обвинувачення, зрозуміло, впало на Мойсея, а з ним на його брата, Аарона. Всі порядні і впливові керівники несуть тягар відповідальності. Тоді Мойсей та Аарон без нарікання, прагнучи дізнатись, шукаючи керівництва згори від справжнього Вождя Ізраїлю, звернулися в цій справі до Господа. І вони прийшли не марно. Господь милостиво показався їм: “І слава Господня появилася їм”. Цілком можливо, вона також показала народу Ізраїлю, який спостерігав за цим. Славою правдоподібно був промінь світла, який випромінювала Ублагальня у Святому Святих.

Вони мали взяти палицю, правдоподібно “Ааронову палицю,.. що пустила пуп’янки” і зберігалася у Ковчезі в Святому Святих. Ця палиця мала бути нагадуванням людям про особливе прийняття Господом Аарона як первосвященника та помічника Мойсея. Вона мала бути знаком для них про Божественну милість, яка досі керувала їх народом і далі керуватиме усіма, хто довірятиме Господу і силі Його могутності.

УДАР В СКЕЛЮ БУВ ГРІХОМ

Господь особливо вказав, що Мойсей повинен промовити до скелі і що у відповідь на це слово мала потекти вода. Попереднього разу, понад тридцять вісім років тому, за схожих обставин, біля гори Сінай, Мойсею було сказано вдарити в скелю. Але цього разу в скелю не треба було вдаряти. Тепер Мойсей та Аарон згрішили. “Найсмирніший із усіх людей на лиці землі” (Гиж.) забувся і дозволив, щоб на мить над ним запанував дух, схожий на пиху, самовдоволення і гнів. Ударивши в скелю, він голосно вигукнув до людей: “Послухайте ж, неслухняні, чи з цієї скелі ми виведемо для вас воду?”

Вода справді потекла, як обіцяв Господь. Народ справді здобув потрібне благословення, та один з найвідоміших людей і слуг Бога потрапив під Божественний осуд. Господь постановив, що ані Мойсей, ані його брат не увійдуть у Ханаан. При цьому Мойсей отримав дозвіл дійти з народом до кінця мандрівки і там з гори Нево побачити землю за Йорданом.

Цей осуд не означає Божественного засудження на вічні муки або іншого тривалого безчестя. Мойсей у той час отримав там повне покарання перед смертю, як отримують всі Божі святі. Які б різки, картання, покарання не чекали людство в цілому за погані вчинки теперішнього життя, нічого такого не залишено святим. Апостол пояснює, що вони зазнають покарання в теперішньому житті, щоби не прийти на осуд зі світом колись.

І ПИЛИ ЗІ СКЕЛІ – ХРИСТА

Св. Павло звертає нашу увагу на те, що удар в скелю мав символічне значення. Як манна, хліб із неба, представляла Ісуса, так і вдаре-на скеля. Свіжа вода зі скелі символізувала благословення, які пливають із жертви Христа. На початку випробувань Ізраїлю Бог дозволив ударити в скелю. Так само потрібно було, щоб

на Ісуса впала палиця труднощів, та ще й до самої смерті:

(1) “На Нього Господь поклав [кару смерті за] гріх усіх нас”;

(2) “Його ж ранами нас уздоровлено” (Іс. 53: 5, 6).

Ось слова св. Павла: “І пили всі той самий духовний напій, бо пили від духовної скелі, що йшла вслід за ними, а та скеля був Христос” (1 Кор. 10: 4).

Що символізував другий удар, на який Бог не дав повноважень, св. Павло не пояснює. Факт, що за другий удар прийшло покарання, говорить нам, що це був поганий вчинок і символізував певну неправильну поведінку з боку тих, які називаються Божим народом. На думку приходять два пояснення, одне з яких або обидва можна прийняти.

(1) Другий удар, в кінці сорока років, буквально перед тим, як народ мав бути запроваджений в Обіцяну Землю, може символізувати удар Божого народу – Тіла Христа, яким є Церква. Багато віршів Писання, які стосуються Євангельського віку, дають натяк, що деякі святі, члени Тіла Христа, в кінці віку будуть висміяні і, можливо, віддані на смерть. Тим самим вони увійдуть у славу, як було з Учителем, коли Він був ударений. У Його випадку первосвященик ствердив, що краще, щоб один постраждав, аніж би всі юдеї загинули як народ (Ів. 11: 50).

Релігійні керівники змовилися проти Учителя для Божої слави, як вони вважали. Була запропонована думка, що схожим чином, у кінці цього Євангельського віку, релігійні провідники, ведені подібними мотивами самозбереження, можуть змовитися, щоб вдарити деяких Господніх послідовників – завдати їм шкоди. Якщо це правильне пояснення образу, воно свідчить, що під Божественним провидінням благословення потечуть внаслідок поганого вчинку, хоча не більші благословення, ніж могли би прийти від правильного вчинку – звернення до скелі з проханням про воду, Правду, свіжість, замість того, щоб вдаряти її.

(2) Інша думка, тісно пов’язана з першою, полягає у тому, що будь-яке зречення Відкупителя з боку Його посвячених послідовників буде означати нове розпінання, відкрите висміювання, удар в скелю вдруге. Св. Павло пояснює, що така відмова від Христового Слова тих, які раз були просвітлені і скуштували небесного дару та сили майбутнього віку і т. п., буде означати,

що вони не гідні зайняти будь-яке місце у небесному Царстві, що вони помруть Другою Смертю (Євр. 6: 4-7).

Той факт, що в образі брали участь Мойсей та Аарон і жоден з них не увійшов у Ханаанську землю, означає, що найбільш високопоставлені та обізнані члени Царського Священства можуть бути в небезпеці вчинити гріх, зображений (змальований) у другому, неправомірному ударі в скелю. Навпаки, ті, які вдарили позаобразну Скелю перший раз, ті, які розп’яли Христа, зробили це, як запевнює Святе Письмо, не знаючи, і тільки виконали Божественний задум: “А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це з невідомості, як і ваші начальники”, “коли б бо пізнали були, то не розп’яли б вони Господа слави” (Дії 3: 17; 1 Кор. 2: 8).

УРОКИ ДЛЯ ДУХОВНИХ ПРОВІДНИКІВ

Якщо “найсумирніший із усіх людей на лиці землі” (Гиж.) після багатьох років випробувань і здобуття досвіду зробив таку помилку (навіть якщо вона була тільки образною), то всі духовні провідники повинні отримати переконливий урок. Він промовляє до нас натхненими словами: “Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!” Господь каже (вірш 12), що гріхом Мойсея та Аарона було невір’я: “За те, що ви не ввірували в Мене, щоб явилася святість Моя на очах Ізраїлевих синів”.

Щоб ударити скелю, Мойсей потребував віри в Бога. Та йому, мабуть, бракувало віри в народ. Очевидно, він хотів створити вражаючий ефект, закарбувати в них тривалий урок: “Послухайте ж, неслухняні, чи з цієї скелі ми виведемо для вас воду?” Можливо, що ефект справді був вражаючий. Люди, мабуть, тремтіли перед Мойсеєм, та попри все, це був не найкращий спосіб вирішення справи, бо це не був Божий спосіб. Для Мойсея було би краще стати збоку, упокоритися і просити води зі скелі в імені Єгови.

Для класу провідників, старших, служителів у Церкві Христа, було би добре пам’ятати, що благословення, які Бог передбачив, потечуть до Його народу від вдареного Ісуса і дістануться тим, хто проситиме. Вони не мають права ані вдаряти “скелю”, ані позувати удавано перед Божим народом, немовби це потрібно, щоб отримати потоки благодаті та Правди.

З іншого боку, Господній народ, духовний Ізраїль, спрагнений благодаті та Правди на часі,

повинен мати багато прихильності до тих, які займають становище учителів. Напевне ніколи не було такого часу, коли б чесність та вірність Господніх слуг підлягали таким суворим випробуванням, як зараз. Всі потребують покори, терпеливості, довготерпіння, братньої доброзичливості, любові, відданості Богу, вірності своїй Угоді.

ЕДОМІТЯНИ, МОАВІТЯНИ, МІДІЯНІТИ

Різні народи, що населяли Обіцяну Землю, чий беззаконня виповнили міру і які мали бути виселені Ізраїлем, не були пов'язані з Авраамом; натомість едомітяни, моавітяни та мідіяніти, які замешкували південь та схід Обіцяної Землі, перебували у кровних стосунках з Ізраїлем. Мідіяніти були дітьми Авраама від Кетури. Моавітяни були дітьми Лота, племінника Авраама. Едомітяни були потомками Ісава, брата Якова. Відповідно до Божественного задуму Ізраїль міг залишити ці народи неушкодженими, якщо б вони не напали на нього.

Коли прийшов час рушати в Ханаан з Кадеш, найближчий шлях лежав через Едом. Ізраїльтяни попросили дозволу перейти Едом, не завдаючи кривди його людям, і запропонували відшкодувати будь-які збитки. Проте їм відповіли відмовою, тому юрби Ізраїлю, на основі угоди між Ісавом та Яковом, обійшли з півдня і перетнули моавську землю – землю синів Лота.

Обхідний шлях пустинею такого юрбища позбавив людей мужності, “і підупала душа того народу в тій дорозі”. Знову почалося нарікання на Мойсея, який був для людей, по суті, представником Бога. Та нарікання було негайно покаране: люди виявилися беззахисними перед зміями, якими кишла ця місцевість. Наслідки

були жахливими. Багато померло від змій, доки Мойсей не зробив мідяного змія і не завісив його на палі. Табором розійшлися вісті, які закликали людей дивитися на мідяного змія, проявляти віру і бути зціленими від пощесті.

ВКАЖІТЬ УЖАЛЕНИМ ГРІХОМ НА СПАСИТЕЛЯ

Ось так буквальні ізраїльтяни отримали виправлення, були приведені до тям і покарані. При цьому був даний тривалий урок для користі духовних ізраїльтян. Знаємо, що наш рід ужалив огняний змія гріха, що всі ми вмираємо, і що тільки через прояв віри в Розіп'ятого хтось може зцілитися. Наша місія під час панування Гріха та Смерті – вказати тим, хто був ужалений гріхом, на Спасителя. “Як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський”. “І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну”, – сказав Ісус (Ів. 3: 14; 12: 32).

У теперішньому часі небагато хто чує це Послання або бачить очима віри Розіп'ятого. Переважна більшість помирає у темряві язичництва. Тільки нечисленні мали можливість проявити віру в Христа. Дякувати Богу, наближається день, коли Той, Кого піднесли на Голгофі, Хто потім був піднесений силою воскресіння, з'явиться у силі та великій славі, буде “Світлом правдивим,.. Хто просвітить кожну людину, що приходить на світ”. Хто не відгукнеться, того вина буде на ньому (Мт. 24: 30; Ів. 1: 9-11). Цей славний стан прийде через Царство Месії, про яке ми далі молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”.

R5315 (1913 p.)

МИЛОСЕРДЯ І ПРАВДА – СКЛАДОВІ ХРИСТІЯНСЬКОГО ХАРАКТЕРУ

“Милість та правда нехай не залишать тебе, прив'яжи їх до шиї своєї, напиши їх на таблиці серця свого”. “Я скажу тобі, чоловіче, що є добре, та й чого Господь вимагає від тебе: ділай справедливо, люби вчинки милосердні, й ходи в покорі перед Богом твоїм” (Приказки Соломонові 3: 3; Михея 6: 8, Куліш).

Милосердя і Правда становлять великі принципи праведності. Можна сказати, що Правда і праведність є синонімами. Те, що правильне – правдиве, а те, що правдиве – тверде, вірне, непохитне, справжнє – зазвичай правильне. Запис не каже, щоб ми прив'язали справедливість до своєї шиї. Справедливість – прикмета, яку не дозволяється підносити

надто високо, хіба що в серці та в розумі, як принцип Божественного мірила. Ми повинні пам'ятати, що немає нікого праведного, ні одного – нікого досконалого. Отже, наш стосунок до Справедливості не може бути таким, як нашого Небесного Отця. Він не визнає жодного нижчого мірила, крім справедливості, згідно з яким треба вимірювати все інше.

МИЛОСЕРДЯ ТА ПРАВДА НЕХАЙ БУДУТЬ ВИДИМІ

Якщо ми прийнятні для Отця, то тільки через праведність. А якщо ми не маємо праведності, її треба отримати від Христа, бо Бог не приймає нічого, позбавленого досконалості. Хоча ми недосконалі в собі, ми повинні досягти мірила справедливості, наскільки це можливо, в нашій поведінці, але ми не повинні вимагати повної справедливості від людства. Оскільки ніхто не може людям це компенсувати, наш обов'язок – бути доброзичливими до них і, тим самим, наслідувати характер Бога, Який милосердний. Хоча у Своїх діяннях Він чітко розмежує ці дві риси – Справедливість і Милосердя, ми не повинні так робити.

Для того, хто дотримується принципів правди та праведності у своєму розумі, це означає бути зовсім порядною людиною, яка керується правдою, чистотою, добротою. Однак особа, яка керується тільки цими принципами, повинна виховувати щораз більше прикмету милосердя. Ми повинні прив'язати їх до шиї – як намисто, як барвисту стрічку. Як чоловік зав'язує довкола шиї галстук, прикрашений коштовним каменем, що знаходиться на видному місці, так і ці риси характеру є коштовним камінням. Нехай вони впадають у вічі, бо тоді вони допоможуть вам стати кращими, зроблять вас більш прийнятними для Господа.

Ши́я – це найкраще місце, щоб показати коштовний камінь. На ній камінь стає особливо помітним, стає прикрасою. Так і ми повинні умістити ці шляхетні риси характеру там, де вони будуть видимі у всіх справах життя. Чи ми купляємо, чи продаємо, чи робимо ще щось, ми повинні носити ці прикраси. Вони покажуть назовні, з самого переду, яким є характер чоловіка або жінки. Коли ми зустрічаємося з іншими, треба, щоб їх було видно. Про нас не має бути нічого поганого, нічого, що заслуговує презирства, нічого нікчемного.

ПЕРЕЗАПИСАТИ МИЛОСЕРДЯ І ПРАВДУ НА СЕРЦІ

Більше того, ми повинні написати милосердя і правду на своєму серці. Треба пам'ятати, що початково Бог написав Божественний Закон на серці Адама. Знаємо, що в Божественному серці, Божественному характері є прикмети Правди та Милосердя. Бог милосердний, добрий і люблячий. І як Бог має ці риси характеру, так само Він, вчинивши людину на Свій образ, Свою подобу, створив її з цими прикметами характеру. Людина не була створена неправедною, неправдивою істотою.

Та людина відійшла від початкової досконалості. Після століть гріхопадіння та недосконалості в розумі та тілі, коли кожен інтерес спонукав до потакання собі коштом інших, ці принципи милосердя та правди великою мірою стерлися з нашого серця, так само як від крапель води і погодних впливів стирається первісний напис на камені. З часом важко розрізнити букви. Так само в людстві деякі відверто втратили всяке почуття справедливості, всяке почуття милосердя і майже всяке почуття терпеливості, доброти, братньої доброзичливості та любові. Всі ці прикмети, які належать серцю, які на початку туди помістив Бог, тією чи іншою мірою стерлися – в одних більше, ніж в інших.

ЦІЛЬ БОЖОГО ПРОВИДІННЯ

Під умовами Нової Угоди і через служіння Христового Царства Бог планує перезаписати на серці людини первісний характер, який був у її серці і був стертий самолюбством. “Ось надходять дні, говорить Господь, коли Я складу з домом Ізраїля і з домом Юди Нового Заповіта,.. Укладу закон Мій у нутрощі їхні і на серцях їхніх напишу його” (Єр. 31: 31-33). “І дам вам серце нове і дух новий дам; і візьму з плоті вашої серце кам'яне, і дам вам серце тілесне” (Єз. 36: 26).

Божий Закон є Законом правди і милосердя. Правда містить все праведне в стосунку до Бога і до людей. Милосердя містить всі благодаті характеру. Тисячоліття буде часом, щоб переписати ці риси в характері. А праця переписування Божественного характеру в серцях, яка відбуватиметься згодом у світі, протягом тисячі років, вже почалася в Церкві. Ми пишемо ці риси на нашому серці.

Поступлення в Школу Христа є добровільним, не примусовим. У наступному віці людство повинно написати ці риси на своїх серцях з допомогою Посередника. Щоб привести людство до праведності, потрібні будуть різки. А якщо люди свідомо не хотітимуть слухатися Законів праведності, вони будуть знищені.

Тепер слухняність є добровільною справою. Ми кажемо, що прагнемо, щоб ці уроки були записані в нас у серці, а щоб добитися цього, ми йдемо в Школу і слухаємося великого Учителя. Тоді, через різні прояви провидіння в нашому житті, Він показує, де ми не закарбували цих рис у нашому серці. Коли ми молимося про терпеливість, Він дає нам уроки досвіду, щоб зацепити цю рису в нашому серці і більше зміцнити її. Коли ми молимося про любов, Він дає нам тести любові. Коли ми молимося, щоб розвинути милосердя, ми натрапляємо на більшу опозицію, яка розвине милосердя. Ось так Бог дає нагоди, щоб написати правду і милосердя на нашому серці.

Ми повинні досягти такого стану серця, в якому будемо любити правду і праведність, будемо ненавидіти беззаконня та несправедливість. Як Божий народ ми перші маємо можливість зараз розвинути ці прикмети. І Господь каже, що у випадку вірності в засвоєнні наших уроків, Він має намір використати нас під час тисячолітнього панування. Він має намір зробити нас суддями світу – його правителями, вчителями.

ЮДЕЙСЬКИЙ ЗАКОН ПОМІЧНИЙ ХРИСТІЯНАМ

Слова нашого другого вірша були звернені до єврейського народу, а не до християн, бо в той час, зрозуміло, ще не було християн. Ці слова, здається, не є пророчими, а лише пересторогою для народу. Очевидно, юдеї думали, що Господь вимагає від них забагато, а якщо так, то вони відчували, що не повинні сприймати Закон надто серйозно. Господь, здається, зводить все до конкретного формулювання: Чого жадається від тебе, крім трьох речей, а саме, поводитися справедливо, любити милосердя і ходити покірно з твоїм Богом? Це, мабуть, і є підсумок всього Закону.

Господь дивився, як близько Ізраїль живе до вимог Закону. Він має намір дати їм у властивому часі обіцяну Нову Угоду, яка забере з їхньої

плоті кам'яне серце і дасть їм серце з плоті, роблячи їх м'якосердими. І якщо тепер вони ходитимуть якомога більше в згоді з вимогами цього Закону, поводячись справедливо, люблячи милосердя і ходячи покірно з Богом, вони, відповідно, матимуть благословення.

Хоча цей Закон був даний тільки євреям, однак принципи, які він прищеплює, стосуються всього світу. Від кожного, хто хотів би мати те чи інше становище перед Господом, вимагається поводитися справедливо, любити милосердя і ходити покірно. Тому кожний вираз Закону, який дає християнинові уявлення про Божі критерії, корисний для нього. Він показує йому критерії досконалості. Та критерій християнина перевищує критерій Закону. Закон є лише розширенням Золотого Правилу: робіть іншим так, як би ви хотіли, щоб вони робили вам. Поводьтеся справедливо з іншими, якщо ви хочете, щоб вони поводитися справедливо з вами. Будьте милосердними до інших, якщо ви хочете, щоб вони були милосердними до вас.

Розмірковуючи над цими рисами і зважуючи, яку з них поставити першою, якщо ми визначаємо це на основі нашої поведінки з іншими, нам ані на мить не могло спасти на розум щось менше від справедливості. Щоправда, ми можемо бути милосердними настільки, наскільки дозволяють обставини. Та думати треба перш за все про справедливість. Звичайно, в наших вимогах до інших ми, як вже стверджувалося, не можемо сподіватися повної справедливості. Пам'ятаймо, що вся людська сім'я недосконала. Якщо за Божою благодаттю ми здатні бути більш справедливими або більш милосердними, ніж є в загальному, то це завдяки Божому Духу.

БОЖИЙ КРИТЕРІЙ ПРАВЕДНОЇ ПОВЕДІНКИ

Ходити покірно з Господом означає мати такий стан розуму, в якому ми можемо вчитися від Нього, можемо оцінювати Його доброту і власну малозначність, можемо приймати кожну вказівку, яку Він посилає. Хоча Бог створив наш рід на Свій образ, ми великою мірою втратили цей образ. Тому нам треба бути дуже покірними у всьому і готовими вчитися.

Порівнюючи Божі вимоги до Ізраїлю, як вони наведені у вірші, з Його вимогами до Церкви, можемо сказати, що Бог не вимагає від Церкви нічого більшого. Це те, що справедливість може

вимагати від кожного створіння. Особливість становища Церкви є в тому, що воно не є з вимоги, а з привілею. Та бачимо, що в Церкві діє ще вищий принцип, ніж був у Законі, а саме – принцип жертвування. Як Ісус любив Отця і праведність і пожертував Своєю земною волею, земними амбіціями та привілеями, так само Він дав приклад, щоб ми йшли Його слідами. Від Нього не вимагалось чинити щось більше, ніж справедливість, але було дозволено вчинити більше. Так само з Церквою. Від нас не вимагається чинити щось більше, ніж справедливість, але дозволяється вчинити більше. Якщо ми представляємо наші тіла на живу жертву і є вірними до кінця, Господь зарахує нас до тих, кому Він захоче дати, дуже скоро, славне Царство – те, про яке ми молимося.

РІЗНІ СТУПЕНІ ЛЮБОВІ

Відколи ми добровільно увійшли в цей стан жертвування, він стає для нас рабством, бо ми дали обіцянки і тепер зв'язані цими обіцянками. Ми обіцяли, що кластимемо своє життя на основі вимоги: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною”. Господь не вимагає від нас чогось більшого, ніж справедливість. Та Він дожидає і сподівається бачити, до якої міри ми будемо вірними вимогам

нашої Угоди. Якщо ми жертвуємо собою з Ісусом, то станемо співспадкоємцями з Ним. При своєму посвяченні ми взяли на себе Його ярмо. Чи можна повернутися назад і отримати привілей Реституції? Ні, ми відмовились від нього цілковито! Залишається єдина річ – виконувати нашу Угоду Жертви, і бунт проти цієї Угоди означатиме Другу Смерть, вічне знищення.

Є різні ступені любові. Ступінь, до якого ми посвятилися, це жертвна любов, яка перевищує те, що може бути справедливим для брата, сусіда чи ворога. Це – любов Бога, яка всепоглинаюча і всеохоплююча.

Всі погодяться, що вимоги згаданих віршів дуже розсудливі. Зрозуміло, що Бог не може вимагати менше від тих, які навчаються судити світ в майбутньому, однак всі ці риси, обумовлені пророком, містяться в одному слові – Любов. Любов вимагає, щоб ми поводитися справедливо з нашими ближніми, з нашими братами, з нашими сім'ями, зі собою; щоб ми намагалися виховувати в собі вміння оцінювати права інших – їх фізичні права, їх моральні та інтелектуальні права, їх свободу, оскільки, оцінюючи їх, ми в жодному значенні слова не будемо намагатися обмежувати їх або заперечувати. На додаток, Любов веде нас до того, щоб мати дух жертви, який радо кладе власне життя за братів.

R5309 (1913 p.)

ВІДМІННІСТЬ МІЖ ПЛОТТЮ І ДУХОМ

*“Чувайте й моліться, щоб не ввійшли у спокусу, бо дух бадьорий, але тіло немічне”
(Матвія 26: 41, Хоменко).*

Ці слова були сказані нашим Господом до Його учнів при завершенні Його земного служіння, коли стрімко наближалася година, в якій Його мали зрадити і розп'ясти. Він знав, що це випробування вже зовсім поряд, тому неодноразово нагадував про нього Своїм учням. Однак зовні все виглядало настільки по-іншому, що вони не могли сприйняти Його слів. Він часто говорив притчами та неясними висловлюваннями (які вони повністю не могли зрозуміти до Його воскресіння, хоча взяли для себе багато уроків зі сказаного). Тому коли Він сказав, що Його розіпнуть, вони подумали, що це ще один неясний вислів, ще одна глибока, прихована річ, на зразок: “Якщо ви споживати

не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя”.

Вони не розуміли цього. Вони не бачили причини, чому римська влада мала би прикласти руку до Його розп'яття, і знали, що їхній народ не має жодного права розпинати. Хоча вони розуміли, що деякі книжники та фарисеї дуже обурені, проте пам'ятали, як народ вигукував “Осанна” і вітав Його як Царя.

Учні розмовляли між собою про Царство і запитували, хто повинен бути найбільшим у цьому Царстві. Двоє з них мали особливе прохання, бо хотіли сидіти поруч з Ним. Очевидно, їхній розум був далекий від того, що зближалось. Коли ж врешті Він сказав, що хтось зрадить Його, вони один за одним запитували: “Чи не я?” Врешті св. Петро промовив: “Хоч спокуюсь й усі, та не я!.. Коли б мені навіть умерти з Тобою, я не відречуся від Тебе!” На це

Ісус промовив: “Ночі цієї, перше ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від Мене”.

Учні думали, що Господь поводився так дивно тільки тому, що вони не знали того, що Він знав про речі, які були зовсім поряд. Тієї ночі в саду Він сказав: “Чувайте й моліться, щоб не ввійшли у спокусу”. Він хотів, щоб вони були обережними, бо знав, які тривожні хвилини їх чекають. Вони ж не знали, яка битва ведеться між Христом, Князем Світла, і сатаною, князем темряви.

Вони не знали цього так, як знаємо ми, бо ще не прийняли просвітлення Святим Духом. Єдине, що вони могли зрозуміти, це те, що поруч є спокуси, що треба бути наосторожі, пильнувати і палати Духом – не бути сонливими, ані легковажними, але обережними, щоб не впасти у якусь спокусу. Треба було не тільки пильнувати, але й молитися. Молитва означала б, що вони пильнують і що самого пильнування недостатньо, і що вони, на додаток, потребують Божественної підтримки. А речі, про які вони будуть молитися, будуть тим, чого вони прагнуть. Натомість наполегливість в молитві допоможе пильнувати.

Події, стосовно яких вони мали пильнувати, містили не тільки зраду, випробування та розп'яття Господа, але й те, що їх чекало в наступні дні, коли учні збиралися за закритими дверями, і те, що було з ними, коли Ісус з'явився і пояснив їм, що Він встав із мертвих. Він показувався їм різним чином. Якби вони були в стані пильнування, в стані молитви про мудрість згори, щоб допомогти їм пізнати волю Бога, це було би для них дуже великим благословенням, і Господь знав це. Він знав, що вони потребуватимуть допомоги під час цих днів випробування. Якщо в них не буде сильної віри, події кількох наступних днів можуть мати приголомшливий вплив на них і на їхню віру в учення Ісуса. Та вони були бережені в цей час особливого випробування. Ісус молився за них, і вони вийшли з цього переможно, хоча деякі отримали шрами, як св. Петро та св. Хома.

ОСОБЛИВА ПОРА ВИПРОБУВАНЬ

Ця лекція стосується нас, коли ми пильнуємо і молимося. Від П'ятидесятниці ми живемо у сприятливому часі, коли Божий народ має привілей бути веденим і керованим Святим

Духом, тому наше пильнування і молитви можуть і повинні бути ще більш наполегливі, ніж учнів за часів нашого Господа.

І як вони тоді входили в пору особливої спокуси, так і ми в кінці цього віку живемо в часі особливого випробування щодо всього того, чого ми, як Нові Створіння, навчилися у Школі Христа про покору, доброту, братню доброзичливість та любов. Якщо нас спіткає в цьому невдача (мова йде про серце), ми вважатимемося недостойними належати до класу Царства і, відповідно, будемо відділені якимось чином від тих, які виявляться достойними.

Господь мав спокуси, і всі Його вірні учні також повинні мати спокуси. Апостол Яків запевняє нас, що присутність спокуси і протистояння їй принесе нам особливе благословення у вигляді розвитку нашого характеру на подобу Христа. Отже, Господь не мав на думці, що пильнувати і молитися означає не мати спокус. Ні, ми просто не зазнаємо невдачі в цих спокусах. Ми можемо впійматися у пастку, як св. Петро, та він гірко плакав і каюся. Не знаємо, якими були його молитви, але можемо бути певні, що вони були повні щирого каяття, що він відцурався свого Учителя.

“Дух бадьорий, але тіло немічне”. Це не можна сприймати так, як у нашому випадку. Учні в той час ще не були Новими Створіннями в Христі. Вони отримали зачаття Духом лише в П'ятидесятницю. Для нас це означає більше, ніж для них у той час. У їхньому випадку це означало лише, що вони бадьорі духом – розумом, намірами. Ці наміри мали бути добрими. Учні повинні були показати, що вони “справді ізраїльтяни”, а не лицеміри, навіть якщо їхня плоть була слабкою і мала вади, які дійшли до них через кілька тисячоліть від гріхопадіння людини. Їхні наміри були кращі, ніж вміння втілювати їх, відповідно вони особливо потребували пильнувати і молитися.

ХАРАКТЕР БОРОТЬБИ

Ця сама річ вірна про Церкву від П'ятидесятниці дотепер. Зауважте, однак, особливу відмінність між духом і плоттю. Для Нового Створіння у Христі Ісусі старе минуло, і все стало новим (2 Кор. 5: 17). Але Нове Створіння в певному значенні ще кволе, хоча міцне в іншому значенні. Воно повинно бути міцним у

тому значенні, що сповнене рішучості не мати жодної симпатії до гріха або неправедності, або лихослів'я.

Нове Створіння, так би мовити, представляє Божу силу, яка прямо пов'язана з нами. Ми прийняли Божу волю як власну і були зачаті Його Святим Духом до нового життя. Через це зачаття ми названі Новими Створіннями. Як Нові Створіння, ми на початку показані як немовлята. Різниця між Новим Створінням і старим створінням полягає у тому, що Нове Створіння сподівається здобути Божественну природу – славу, честь і безсмертя, тоді як старе створіння прагне земних речей та зручностей теперішнього життя – почесей від людей тощо, і його постійно приваблюють речі, яких воно прагне і жадає.

Нове Створіння зобов'язане перемагати старе створіння та його прагнення, які так чи інакше заважають Новому Створінню бути зайнятим Угодою Жертви. Тому існує конфлікт між Новим Створінням і старим. Нові Створіння, які усвідомлюють себе на початку лише немовлятами у Христі, повинні рости в благодаті, рости в Господі і в силі Його могутності, рости в Нього в усьому. Так поступово Нове Створіння стає щораз міцнішим.

Та, на жаль, часто виникає трудність. Багато хто з Господнього народу ще не їв твердої їжі. Апостол каже: “Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда” (Євр. 5: 12). Багато з них не знає, що означає виправдання вірою, багато не розуміє, що означає посвячення або освячення.

Вони не знають, що вони ще немовлята. Зробивши перший крок, вони схильні вірити словам служителів, священників та єпископів, які сказали їм, що глибокі речі не для них, що ці речі повинні знати старійшини та пастори, які мають думати за них. Такий стан відверто суперечить Божому Слову. Бог хоче, щоб весь Його народ мав уміння розповідати Його Правду іншим, коли є нагода. Тому апостол радить, щоб “більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки”, але стали Новими Створіннями у Господі і готувалися до славних речей, до яких ми запрошені Божественними обітницями (Еф. 4: 14, 15).

Плоть слабка тим, що не відповідає критерію праведності. Батько Адам був досконалим, і

його тілесний розум був досконалим, міцним для праведності. Та оскільки гріхопадіння вело наш рід все нижче і нижче – розумово, морально та фізично, плоть поступово ставала все слабшою і слабшою. Тому кожна плоть є слабкою у своїх природних прагненнях, і деградована природа має домінуючий вплив. Та ми сильні в міру того, як Нове Створіння перемагає ці прагнення і тримає плоть слугою Нового Створіння, щоб воно остаточно досягло розвитку на подобу характеру Учителя.

Тепер люди казатимуть: “Іван, замість того, щоб стати добрим бізнесменом, ні про що не думає і не розмовляє, окрім релігії”. Так само в громадському середовищі казатимуть: “З тим паном раніше було так цікаво, а тепер він говорить тільки про релігію”. І так буде зі всім, що має стосунок до світу, якщо ми вірні, якщо виконуємо наші обіти Угоди для Господа, йдучи вірно слідами Ісуса.

Однак нікому не подобаються особи подвійного розуму: “Двоєдушна людина непостійна на всіх дорогах своїх”. Ісус говорить, що перш ніж стати Його послідовниками, ми повинні сісти і порахувати кошт учнівства, кошт служіння Богу. Якщо ми це зробимо і приймемо правильне рішення та продовжуватимемо служити на його основі, ми здобудемо не тільки майбутню нагороду вічного життя та Божественної милості разом зі славою та честю, але й матимемо теперішню нагороду у вигляді Господньої милості, Господньої опіки та спільності один з одним.

ЛІТЕПІСТЬ НЕБАЖАНА

Якщо, підрахувавши кошт служби, ви вирішите служити Мамоні, самолюбству, тоді спробуйте стати мільйонером. Якщо ви прагнете займатись політикою, то домагайтеся президентства. Якщо ви маєте намір поринути в громадське життя, то робіть це з усіх ваших сил. Людина, яка нерішуча, яка не знає, що їй робити, насправді нічого не досягне. Господь каже, що Йому подобаються або гарячі, або холодні.

Якщо ми вирішили бути слугами Небесного Отця, ми не повинні признавати жодного іншого пана. Це не означає, що ми не повинні признавати над собою верховенства. Хтось може бути паном більшої частини нашого часу. Та інспектор нашого часу не є паном нашого серця,

яке віддане Господу. Ми повинні намагатися використовувати наш час, енергію та сили в службі великому Царю.

Частина нашого часу потрібна, щоб подбати про власні фізичні потреби і потреби тих, хто є на нашому утриманні. Тому, дбаючи про себе, ми не перестаємо бути вірними великому Богу. Ми повинні уникати ставати слугами будь-якого земного пана, якщо це вступає в конфлікт з нашою службою Небесному Отцю. Це не суперечить думці, що у Церкві Христа є різні види служби і діяльності, де кожен вид має свою організацію і свого голову. Але Тіло Христа, працюючи разом, повинно визнавати Ісуса Головою над усім, і кожен повинен намагатися знати свою роль у всіх справах Тіла.

Читаємо: “Бо один вам Наставник, Христос”. Однак Христос не згадується у нашому вірші: “Ніхто двом панам служити не може”. Мова йде про Бога та Маммону. Ісус сказав: “Твою волю чинити, мій Боже, Я хочу”, “Бо Я... зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того [Отця], Хто послав Мене”. Тому, коли ми служимо Ісусу і визнаємо Його за нашого Пана, ми не ігноруємо Отця. Схожим чином, визнаючи порядок у Церкві, ми не ігноруємо Отця або Сина. І служачи земному пану, ми не повинні думати, що ця служба суперечить службі нашому Небесному Отцеві та нашому Господу Ісусу Христу. Ми повинні пильнувати, щоб дбати про речі порядні та пристойні в очах всіх людей (Рим. 12: 17).

R5312 (1913 p.)

БУКВАЛЬНИЙ ЧИ СИМВОЛІЧНИЙ ВОГОНЬ?

*“А теперішні небо й земля заховані тим самим словом, і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей”
(2 Петра 3: 7).*

Нас запитали, чи можна сподіватися, щоб це пророцтво виконалося якимось чином буквально: наприклад, через спалахи блискавок, ураган, внаслідок наближення до землі, як вірять деякі вчені, згустку електричної енергії і т. д., і чи така думка, якщо вважати її вірною, погоджуватиметься з 2 М. 9: 23: “І простяг Мойсей палицю свою до неба, і Господь дав громи та град. І зійшов на землю огонь, і Господь дощив градом на єгипетську землю”.

Ми далі вважаємо, що великий вогонь, згаданий Господом через св. Петра, Софонію, пророка Давида та інших, буде символічним вогнем. Пророки стверджують, що вогонь цього великого Дня спалить злочинців – корінь і галузку. Це, мабуть, означає, що Божа Справедливість, обурення, палатиме проти кожного нечестивця, і цей вогонь продовжуватиметься весь Тисячолітній вік – “той День”, тисячолітній День – доки не залишить від нечестивців ані кореня, ані галузки.

ЛЮДСЬКИЙ РОЗУМ СТАЄ БІЛЬШ СПРИЙНЯТЛИВИМ ДО ПРИНЦИПІВ ПРАВЕДНОСТІ

Вогонь починається на початку цього Дня, у великому часі утиску. Вогонь, згаданий тут,

мабуть, є саме такого роду. Суди Господа поширяться на всю землю, і мешканці світу будуть вчитися праведності. Господь говорив про вогонь, який вже запалав серед юдейського народу. На них прийшов утиск, доки їх державність не зникла у 70 році н. е. Те саме ми бачимо сьогодні, коли той чи інший вогонь палає тут і там, викриваючи, певною мірою, злочинців (Іс. 26: 9; Лк. 12: 49).

Так відбувається вже певний час, роблячи людський розум більш сприйнятливим до принципів справедливості та несправедливості. Це, як ніколи досі, має вплив на методи ведення бізнесу. Ми багато чуємо про політичне крутіство, але світ ще ніколи не мав таких праведних, таких справедливих і безсторонніх правил у бізнесі, як тепер. Річ не в тому, немовби люди стали більш праведними, ніж їхні прабабки. Ні, вони просто починають бачити кращі методи ведення бізнесу. Та нинішні умови прийдуть до кінця у великому часі утиску, в якому Капітал і Праця намагатимуться спалити один одного, що приведе, не сумніваємось, до великої пожежі. Уся будівля порине в анархію, яка, однак, буде тільки тимчасовою з причини встановлення Царства Месії.

ПІЛЬНУВАТИ, А НЕ СПЕКУЛЮВАТИ

Як дає зрозуміти апостол Петро, “небеса”, а також “земля”, опиняться у вогні. Тому цілком можливо, що ця пожежа почнеться в

Церкві. Ми бачимо те чи інше збудження серед теологів та всіх класів. Ми бачимо, що люди втрачають довіру до провідників минулого, і, здається, “небеса” проминуть серед великої боротьби та сум’яття. Зараз вони трохи відволіклися, щоб спрямувати особливі напади на нас, і не дуже виступають одне проти одного, бо всі діловито зайняті тим, що усіяко діють проти нас.

Все це не суперечить фактам, викладеним у **ВИКЛАДАХ СВЯТОГО ПИСЬМА** щодо зміни Епох. Ми маємо запевнення зі Святого Письма, що Царство Месії принесе у світ великі благословення, і нам цікаво, як ці благословення прийдуть. У справах світу буде новий лад, але якого роду будуть фізичні зміни і як вони відбудуться, ми не знаємо. Не треба думати про ще якесь склепіння, складене з вод, яке принесе ще один потоп, бо Господь сказав, що вже ніколи не буде всесвітнього потопу.

Було би дуже нерозсудливим спекулювати про щось, чого не виявляє Біблія. Ми вважаємо за краще мати розплющені очі і не дозволяти нашому розуму захопитися якоюсь теорією. Наша довіра є не до того чи іншого методу, а до Того, Хто має всю владу. Ми маємо певність, що все, що Він обіцяв, виконається. Про це навіть не треба переконувати власний розум, а достатньо розповісти іншим.

ЗНАКИ ЕПОХАЛЬНИХ ЗМІН

Далі, ми повинні пам’ятати, що опис благословення П’ятидесятниці, наведений в Йоїля, поділений на дві частини: благословення для слуг і служниць та для усієї плоті.

Відповідно, ці слуги та служниці Господа мають особливе благословення в теперішньому часі. Разом із завершенням благословення для слуг та служниць приходить виконання іншого пророцтва – злиття Духа на всяку плоть. Це, очевидно, стосується благословення всього світу через Церкву під час тисячі років. При цьому ми бачимо, що Господь покаже знаки та чудеса, хмари, “кров та огонь, та стовпи диму”. Ми не маємо точних відомостей, що це символічна мова. Вона може стосуватися суспільного потрясіння та сум’яття, політичних клопотів, фінансових клопотів, а також певних могутніх фізичних проявів Божественної Сили, пов’язаних з часом утиску.

Але все це тільки припущення. Ми сподіваємося певної зміни, і якщо ця зміна супроводжуватиметься фізичними потрясіннями, то тепер час на них. Господь каже: “Не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі” – у Царстві. Припущення, що в той час буде катастрофа, суперечило би цьому пророцтву. Радше відповідний час для цього (якщо тільки будуть такі лиха та зміни, фізичні чи електричні) був би зараз, тепер, коли, як застеріг Господь, “буде час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу”, коли “чотири вітри”, грішні ангели, будуть випущені.

Все це разом становитиме “час утиску, якого не було”. Перед лицем цього утиску “пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським” (Лк. 21: 36).

R5317 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.